

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křiváňkové ve věci

žalobců:

a) **Společenství vlastníků Poděbradova 2995, Plzeň**, sídlem Poděbradova 2995/17, Plzeň

b) **J. M.**

oba zastoupeni advokátem Mgr. Ing. Tomášem Menčíkem, sídlem K Starým valům 442/10, Plzeň

proti

žalovanému:

Úřad městského obvodu Plzeň 3, sídlem sady Pětatřicátníků 7-9, Plzeň

zastoupen advokátem Mgr. Bc. Vladimírem Novým, sídlem Žižkova 1737/52, Plzeň

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

1) **EXTRA MULTI COLORE a.s.**, sídlem Kardinála Berana 967/8, Plzeň

zastoupena advokátem JUDr. Michalem Zsemletem, sídlem Kardinála Berana 967/8, Plzeň

2) **J. K.**

3) **P. K.**

4) **Z. Z.**

osoby ad 2) až 4) zastoupeny advokátkou Mgr. Romanou Budekovou, sídlem Kardinála Berana 967/8, Plzeň

5) **P. B.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č.j. UMO3/18554/24,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č.j. UMO3/18554/24, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobcům náklady řízení ve výši 25 094 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Ing. Tomáše Menčíka, advokáta.**
- III. **Žádná z osob na řízení zúčastněných nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobci a) a b) (dále společně též jen „žalobce“ či „žalobci“) se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č.j. UMO3/18554/24 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byl k žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) vydán kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby „*Novostavba bytového domu III. v ul. Poděbradova, Plzeň*“ na pozemku parc. č. X., parc. č. XA., parc. č. XB., parc. č. XC. a XD. v katastrálním území P. provedené podle společného povolení sp.zn. SZ UMO3/06070/21, č.j. UMO3/24816/21 ze dne 13. 8. 2021 a změny stavby před jejím dokončením sp.zn. SZ UMO3/05734/24/Hk, č.j. UMO3/18804/24 ze dne 13. 3. 2024.

II.

Žaloba

2. Úvodem žaloby je konstatováno, že žalobce je věcně aktivně legitimován k podání žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“ nebo „*soudní řád správní*“). Žalobce a) je vlastníkem spoluvlastnického podílu ve výši 2/27 z celku garáže zahrnuté v jednotce č. 2995/301 a spoluvlastnického podílu ve výši 1/19 z celku garáže zahrnuté v jednotce č. 2995/302, přičemž jsou obě jednotky vymezené ve stavbě s č. p. 2995, jež je součástí pozemku č. parc. XE. v k. ú. P. Žalobce b) je vlastníkem bytu zahrnutého v bytové jednotce č. XF. a podílu ve výši 1/27 z celku garáže zahrnuté v jednotce č. XG., přičemž jsou obě jednotky vymezené ve stavbě s č. p. XH., jež je součástí pozemku č. parc. XE. v k. ú. P. Žalobce je současně opomenutým účastníkem předcházejících správních řízení o změně stavby před jejím dokončením, jak bude pojednáno níže v textu. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č.j. 1 As 436/2017-43 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č.j. 10 As 50/2021-83, žalobce uvedl, že byl aktivním účastníkem řízení ve společném řízení, které vyústilo ve vydání společného rozhodnutí ze dne 13. 8. 2021, č.j. UMO3/24816/21, Úřadem městského obvodu Plzeň 3, Odborem stavebně správním a investic, kterým byl předmětný stavební záměr schválen (dále též jen „*společné povolení*“). S ohledem na procesní genezi řízení týkajícího se stavebního záměru, resp. jeho změn, jakož i věcnou (ne)správnost společného povolení, nepochybuje žalobce o své aktivní legitimaci. Žalobce rovněž považuje žalobu za podanou ve lhůtě pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s.ř.s.
3. V části žaloby uvozené slovy „*IV. Historický kontext kauzy a její geneze*“ žalobce uvedl, že ve věci předmětného stavebního záměru již dříve soud rozhodoval, a to na základě žaloby proti rozhodnutí, kterážto byla podána stejným žalobcem, jako je tomu nyní. Žalobce se v řízení vedené soudem pod sp.zn. 57 A 36/2022 domáhal zrušení společného povolení (resp.

rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, ze dne 9. 2. 2022, č.j. MMP/046461/22, kterým bylo společné povolení potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto). Soud žalobě vyhověl a rozhodnutí specifikované ve větě předchozí rozsudkem ze dne 29. 3. 2023, č.j. 57 A 36/2022-129, zrušil. Ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení 1) rozhodoval ve věci též Nejvyšší správní soud. Rozsudkem ze dne 26. 4. 2024, č.j. 10 As 167/2023-99, byla kasační stížnost zamítnuta. Dlužno podotknout, že předmětné kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Společné povolení bylo správními soudy zrušeno.

4. Jakožto minimálně pozoruhodný označuje žalobce procesní (a v jeho důsledku též hmotněprávní) vývoj řízení ve věci předmětného stavebního záměru optikou stavebního práva, a to v mezidobí, tj. od data vydání společného povolení až do doby vydání rozhodnutí (kolaudačního souhlasu). Žalobce pro zachování přehlednosti žalobního textu nerekapituluje skutkový stav, který zde byl při rozhodování soudů a který vyústil ve vydání rozsudku ze dne 29. 3. 2023, č.j. 57 A 36/2022-129. Žalobce na tento v plném rozsahu odkazuje a navrhuje předmětný soudní spis k důkazu, neb bezprostředně souvisí s nynějším řízením. Pro úplnost však žalobce velmi stručně konstatuje, že esenciální problematikou, pro kterou soud žalobě proti společnému povolení vyhověl, byla mj. skutečnost, že:
 - stavebník nezajistil pro předmětný stavební záměr dostatečný počet (resp. minimální počet) parkovacích a odstavných stání, přičemž správní orgány na tyto důvodné a odůvodněné námitky žalobce ve správním řízení de facto nereagovaly, a že
 - stavebník fakticky realizuje jiný stavební záměr, resp. s jinými parametry – a to v části dispozice bytových jednotek, když žalobce tvrdil, že projektová dokumentace předložená stavebníkem je nepravdivou; stavebník uváděl, že se v předmětném stavebním záměru bude nacházet 56 bytových jednotek pouze o dispozici 1+kk; podle žalobce bylo evidentní, že se jednalo o tvrzení stavebníka účelové, kteréžto mělo za cíl toliko využití (zneužit) skutečnost, že pro byt o jedné obytné místnosti postačí zajistit pouze 0,5 odstavného stání – tedy polovinu toho, co by byl jinak povinen stavebník zajistit, uvedl-li by, že realizuje bytové jednotky i o dispozici větší (větší než jedné obytné místnosti).
5. Toto se konstatuje z důvodu, že pro nynější žalobu má tento závěr zcela zásadního významu. Do dnešního dne od data vydání společného povolení (které bylo správními soudy zrušeno) byla pro předmětný stavební záměr podle informací žalobce vydána celkem 4 další rozhodnutí. A sice se ve třech případech jednalo o rozhodnutí o změně stavby před dokončením, jednou pak o rozhodnutí nyní napadané žalobou (kolaudačního souhlasu).

První změna stavby před dokončením

6. Prvním takovým rozhodnutím bylo rozhodnutí o změně stavby před dokončením vydané Úřadem městského obvodu Plzeň 3, Odborem stavebně správním a investic, ze dne 20. 4. 2022, č.j. UMO3/15383/22. Předmětem tohoto rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením bylo povolení změn dispozic bytů v předmětném stavebním záměru, když se nově v tomto mělo nacházet pouze 7 bytů o velikosti jedné obytné místnosti a 49 bytů o velikosti větší než jedné obytné místnosti. Což má samozřejmě zcela zásadní dopad na bilanci parkovacích a odstavných stání, když se tato nutně dramaticky zvýší (zvýší se minimální počet odstavných a parkovacích stání, které je nezbytné ve stavebním záměru zajistit). I přesto, že se jednalo o problematiku řešenou ve shora specifikovaném řízení před soudem, správní orgán nezahrnul žalobce do okruhu účastníků tohoto řízení, jakož se ani jakkoli blíže nezabýval stavebníkem předloženou bilancí počtu parkovacích a odstavných stání. Lakonicky řečeno, správní orgán vyhověl stavebníkovi v plném rozsahu, a to bez jakéhokoli jiného účastníka řízení než přímo stavebníka coby žadatele. O existenci tohoto rozhodnutí se žalobce dozvěděl prostřednictvím informací poskytnutých na základě žádosti právního zástupce žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb.

7. Toto rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením bylo k podnětu žalobce na zahájení přezkumného řízení nadřízeným správním orgánem spojeného s odvoláním opomenutého účastníka řízení zrušeno, konkrétně pak rozhodnutím Magistrátu města Plzně, Odboru stavebně správního, ze dne 21. 7. 2023, č.j. MMP/315685/23. V odůvodnění tohoto rozhodnutí nadřízený správní orgán mimo jiné uvedl: „*Vzhledem k poloze objektu ve spoluvlastnictví odvolatele a stavby ve vlastnictví stavebníka, tak i ke konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, je odvolací správní orgán tohoto názoru, že odvolatel měl být ze strany stavebního úřadu bezpochyby vzat mezi účastníky předmětného řízení o změně předmětné stavby před dokončením, vedeného pod sp.zn. SZ UMO3/13261/22/Hk, neboť jak zvýšenou intenzitou dopravy a fluktuace osob při samotné realizaci předmětných změn i následným užíváním stavby, tak i změnou počtu parkovacích stání, mohlo být jeho vlastnické právo přímo dotčeno.*“ Tuto citaci vkládá žalobce do textu z důvodu, že pro další postup správního orgánu prvního stupně je takto vyslovený závazný právní názor zcela zásadním.
8. Žalobce konstatuje, byť na tomto místě chronologicky nepřesně, avšak motivován zachováním přehlednosti textu, že v tomto řízení o změně stavby před dokončením bylo v návaznosti na zrušující rozhodnutí nadřízeného správního orgánu vydáno správním orgánem prvního stupně Vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 15. 8. 2023, č. j. UMO3/39908/23, jehož předmětem bylo (i) oznámení o tom, že v řízení bude pokračováno, a zejména pak to, že (ii) se rozšiřuje okruh účastníků řízení, tj. že v tomto řízení bude žalobce jeho účastníkem. Předmětné řízení o změně stavby před dokončením ve věci změny dispozice bytů pak bylo usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 1. 2024, č.j. UMO3/04243/24, zastaveno. Stavebník tak byl povinen (oprávněn) realizovat stavební záměr v intencích společného povolení (tj. 56 bytů o dispozici 1+kk).

Druhá změna stavby před dokončením

9. Druhá změna stavby před dokončením se věcně týkala odstranění 16 parkovacích zakladačů v předmětném stavebním záměru a odstranění protipožárních vrat a sloučení požárních úseků.
10. Dne 30. 12. 2022 vydal Úřad městského obvodu Plzeň 3, Odbor stavebně správní a investic rozhodnutí o změně stavby před dokončením č.j. UMO3/53188/22, který shora specifikovanou změnu stavby povolil. I o existenci tohoto rozhodnutí se žalobce dozvěděl prostřednictvím informací poskytnutých na základě žádosti právního zástupce žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb.
11. Žalobce podotýká, že parkovacími zakladači tvrdil stavebník zajistit minimální počet parkovacích a odstavných stání jak v řízení před správními orgány ve společném řízení, tak v řízení před soudem v řízení shora označeném. Konstatuje se, že již v době rozhodování soudu jak stavebník, tak minimálně správní orgán prvního stupně (ÚMO Plzeň 3), věděl, že disponuje rozhodnutím o změně stavby před jejím dokončením, které umožňuje stavebníkovi realizovat stavební záměr bez nutnosti umístění parkovacích zakladačů. I přesto touto informací soud ani žalobce v době rozhodování nadepsaného soudu nedisponoval.
12. Toto řízení o změně stavby před dokončením bylo realizováno opětovně bez jakéhokoli jiného účastníka řízení, než byl stavebník (žadatel). A to opět přesto, že se jednalo o problematiku, kterážto byla esenciální v řízení před soudem, jakož i v předcházejícím společném řízení před správními orgány. Tedy problematiku zajištění minimálního počtu parkovacích a odstavných stání pro předmětný stavební záměr. I v tomto řízení se správní orgán prvního stupně spokojil pouze s tvrzeními předloženými stavebníkem. Nadto tento správní orgán v odůvodnění rozhodnutí konstatuje, že „*ke zajištění parkovacích míst pro budoucí rezidenty jednotlivých bytů v novostavbě bytového domu stavebník uzavřel nájemní smlouvu k pozemku parc. č. XCH. v katastrálním území P. na dobu neurčitou*“. Správní orgán prvního stupně odkazuje na dikci vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“), podle které je tento postup možný.

13. Žalobce si je vědom, že tento postup – zajištění parkovacích stání mimo stavební pozemek – možný je. Avšak za zcela odlišné situace. Pomine-li žalobce všechny ostatní podmínky, které je nutné splnit, aby mohl stavebník požívat tohoto benefitu, je zcela nezbytné, aby existovalo rozhodnutí o povolení výjimky z pravidla, že je nezbytné parkovací a odstavná stání zajistit na stavebním pozemku. Žádné takové rozhodnutí o výjimce neexistuje a nikdy neexistovalo.
14. I toto rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením bylo k podnětu žalobce na zahájení přezkumného řízení nadřízeným správním orgánem spojeného s odvoláním opomenutého účastníka řízení zrušeno, konkrétně pak rozhodnutím Magistrátu města Plzně, Odboru stavebně správního, ze dne 27. 11. 2023, č.j. MMP/482004/23. Ničeho dalšího nebylo v tomto řízení podle informací žalobce činěno. K další žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. bylo správním orgánem prvního stupně sděleno, že i toto řízení o změně stavby před jejím dokončením bylo zastaveno usnesením ze dne 6. 3. 2024, č.j. UMO3/14326/24.
15. Žalobce označuje již shora přdestřený postup správního orgánu prvního stupně za zcela absurdní, přičítá se smyslu, účelu a zásadám správního řádu a stavebního zákona, jakož i ostatně smyslu a účelu existence právního řádu jako celku. Smyslem a účelem stavebního řízení není kooperace stavebního úřadu se stavebníkem za účelem nalezení jakékoli (nezákonné) možnosti, jak obejít právní normy, přičemž stavební úřad bude bezmyšlenkovitě vyhovovat veškerým žádostem předloženým stavebníkem. To zkrátka v právním státě není podle názoru žalobce možné. O to více je pro žalobce těžko uvěřitelným postup následující, zvolený správním orgánem prvního stupně, který dále popsáním způsobem procesně postupoval i přes existenci zrušujících rozhodnutí nadřízeného správního orgánu shora specifikovaných, jakož i přes existenci rozsudku soudu.

Třetí změna stavby před dokončením

16. K žádosti právního zástupce žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb. bylo Úřadem městského obvodu Plzeň 3, Odbor stavebně správní a investic sděleno, že (i) ve věci bylo vydáno další rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením, jakož i (ii) byl předmětný stavební záměr zkolaudován. K bezbřehému údivu žalobce bylo vydáno další rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením. Opětovně ve věci změny dispozice bytových jednotek (předmět tohoto řízení je vymezen de facto identicky s předmětem řízení o změně stavby před dokončením v téže problematice – první změna stavby před dokončením – jak jest tato shora popsána).
17. Správní orgán prvního stupně opětovně rozhodoval bez jakýchkoli účastníků řízení vyjma stavebníka coby žadatele. Tentokrát zvolil správní orgán prvního stupně jiný procesní postup, avšak o to právně vadnější. Předmětnou změnu stavby před dokončením v takto zásadní otázce – změny dispozic (zvětšení) bytových jednotek – umožnil stavebníkovi poznamenáním do stavebního deníku. To je zcela absurdní. Nadto za situace, kdy nadřízený správní orgán v případě vydání prvního rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením vyslovil zcela jednoznačný právní názor, že je nepochybné, že žalobce má být účastníkem tohoto řízení – řízení týkající se změny stavby před dokončením v části změny (zvětšení) dispozice bytových jednotek.
18. Žalobce poukazuje na časovou souslednost vydání rozhodnutí o změně stavby před dokončením, resp. zastavení předchozích řízení o změně stavby před dokončením (rozhodnutí první a druhé shora specifikované). Předmětná shora specifikovaná řízení o změně stavby před dokončením byla zastavena letošního roku, změna druhá (týkající se zrušení parkovacích zakladačů), resp. toto řízení navazující na zrušující rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, byla zastavena dokonce až dne 6. 3. 2024. Žalobce je přesvědčen, že tento postup byl zvolen za účelem znemožnění jakékoli obrany ze strany žalobce – zamezení kolaudace stavby. Bezpodmínečně se takto muselo stát v kooperaci stavebního úřadu a stavebníka. Takový procesní postup však možný není.
19. I toto rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením bylo k podnětu žalobce na zahájení přezkumného řízení nadřízeným správním orgánem spojeného s odvoláním opomenutého

účastníka řízení zrušeno, konkrétně pak rozhodnutím Magistrátu města Plzně, Odboru stavebně správního, ze dne 9. 5. 2024, č.j. MMP/211317/24.

Vydání kolaudačního souhlasu

20. Jelikož byl kasační stížnosti shora specifikované týkající se společného povolení přiznán odkladný účinek a jelikož stavební úřad vydal třetí rozhodnutí o změně stavby před dokončením, kteréžto je zcela zjevně nezákonné (a proto jej nadřízený správní orgán zrušil ve zkráceném přezkumném řízení), mohl stavební úřad před zrušením třetího rozhodnutí o změně stavby před dokončením tuto stavbu – stavební záměr – zkolaudovat. A to i přesto, že si stavební úřad musel být vědom právní vadnosti tohoto postupu v důsledku krácení práv žalobce. Stavební úřad stavební záměr zkolaudoval prostřednictvím kolaudačního souhlasu, tedy bez faktického vedení správního řízení.
21. Vydáním kolaudačního souhlasu bylo stavebním úřadem aprobováno, že se v předmětné stavbě nachází 49 bytových jednotek větších než 1+kk (větší než jedna obytná místnost), jakož i v tomto nejsou parkovací zakladače v počtu 16 kusů. A to i přesto, že neexistuje žádné pravomocné (platné) rozhodnutí o změně stavby před dokončením, které by snad předmětné parkovací zakladače umožňovalo v předmětném stavebním záměru neumíst'ovat. Neexistuje dokonce ani žádné rozhodnutí o výjimce, které by umožňovalo zajistit 16 parkovacích stání v dochozí vzdálenosti prostřednictvím nájemních smluv. Stavební záměr neplní obecné požadavky na výstavbu stanovené ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. Nic z uvedeného však neshledal stavební úřad překážkou pro kolaudaci stavby.
22. V části žaloby uvozené slovy „*V. Krácení práv žalobce*“ žalobce konstatoval, že z uvedeného je zřejmé, že byl bezprecedentně zkrácen na svých právech. I přesto, že je po celou dobu mimořádně procesně aktivní, což ostatně vedlo k tomu, že o existenci předmětných rozhodnutí o změně stavby před dokončením získal povědomí na základě zákona č. 106/1999 Sb., byla stavba zkolaudována v parametrech, ve kterých zkrátka nemohlo být užívání takové stavby povoleno.
23. Stavební záměr nedisponuje (nezajišťuje) minimálním počtem parkovacích a odstavných stání.
24. Stavební záměr nedisponuje společným povolením – zrušeno správními soudy.
25. Stavební záměr nedisponuje jakýmkoli rozhodnutím o změně stavby před jejím dokončením – zrušeno nadřízeným správním orgánem.
26. Stavební záměr nedisponuje žádným rozhodnutím o výjimce v části zajištění parkovacích a odstavných stání v dochozí vzdálenosti – žádné takové nikdy nebylo podle informací žalobce vydáno ani o něj stavebník nežádal.
27. Stavební záměr nyní nedisponuje žádným rozhodnutím, které by jakkoli aprobovalo jeho existenci.
28. Žalobce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č.j. 6 As 211/2017-88, které pojednává o problematice v nynější věci řešené – zda je možné zrušit kolaudační souhlas i přesto, že zde existovalo v době vydání kolaudačního souhlasu správní rozhodnutí, na jehož základě bylo možné stavbu zkolaudovat (typicky stavební povolení a případně navazující rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením). A to s ohledem na skutečnost, že pro přezkum zákonnosti kolaudačního souhlasu je nezbytné rozhodovat při zohlednění skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání kolaudačního souhlasu [srov. § 96 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), příp. § 75 odst. 1 s.ř.s.].
29. V předmětném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soud uvedl:

„Nelze rovněž odhlédnout od toho, že nezákonosti podkladových úkonů správních orgánů, které nemají povahu rozhodnutí správního orgánu, a tedy se neřetězí, nýbrž tzv. subsumují, mohou a musí být k námitce žalobce přezkoumány a zohledněny v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, které na tyto podkladové akty navazuje (§ 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Bylo by absurdní, kdyby žalobce měl mít újmu z toho, že určité podkladové rozhodnutí je samostatně soudně přezkoumatelné. To, že pro nezákonost došlo ke zrušení podkladového rozhodnutí, by se totiž proměnilo v Pyrrhovo vítězství, které by nemohlo být nijak zohledněno v rámci jeho obrany proti navazujícímu (podmíněnému) rozhodnutí správního orgánu, které třeba do jeho práv zasahuje ještě intenzívněji.“

[...]

Právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. Žalobce však může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorých prostředcích. Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna.“

30. Aplikováno uvedené na nynější věc:

- žalobce se konstantně, srozumitelně a úspěšně bránil samotnému povolení stavby (vydání společného povolení);
- v realizaci stavby bylo pokračováno, přičemž stavba byla opakovaně (a podle názoru žalobce vždy nezákonně) měněna před dokončením;
- toto vedlo ke kolaudaci stavby – vydání kolaudačního souhlasu;
- kolaudační souhlas je rozhodnutím podmíněným existencí rozhodnutí podmiňujícího, zde společným povolením a změnou stavby před dokončením, kteréžto rozhodnutí je samo o sobě podmíněným rozhodnutím ve vztahu ke společnému povolení.

31. Žalobce namítá, že není možné povolit užívání stavby při neexistenci základního podmiňujícího správního aktu – jakéhokoli rozhodnutí, které byl povolovalo stavbu realizovat. Takového rozhodnutí v nynější věci aktuálně není.

32. Žalobce konstatuje, že žalobní důvody, pro které bylo společné povolení zrušeno správním soudem, se beze zbytku překrývají s žalobními důvody žaloby nynější.

33. S odkazem na shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu žalobce konstatuje, že bylo by absurdní, kdyby byl býval úspěšný v „řízení o zrušení společného povolení“, avšak by následně nebyl úspěšný při napadání nezákonného kolaudačního souhlasu. Tento závěr by nebyl v souladu se zásadou, resp. právem, na spravedlivý proces, jakož ani s elementárními zásadami právního státu.

34. Žalobce brojil proti realizaci stavebního záměru, neb měl za to, že v tomto zejména:

- budou fakticky realizovány byty o velikosti jiné (větší) než tvrzené 1+kk,
- nebude zajištěn minimální počet parkovacích a odstavných stání, jakož ani
- stavebník fakticky parkovací zakladače ve stavebním záměru nikdy neumístí.

35. Výsledkem enormní snahy žalobce o zamezení tohoto stavu je, že

- stavba je zkolaudována,
- byly realizovány byty o velikosti jiné (větší) než 1+kk, a to v počtu 49 z celkových 56,
- nebyl stavebníkem zajištěn minimální počet parkovacích a odstavných stání, jakož ani

- stavebník ve stavebním záměru neumístil parkovací zakladače.
36. Pokud by soud neposkytl ochranu žalobci před zjevně nezákonným a tendenčním postupem správního orgánu prvního stupně, nastala by situace, že ač byl žalobce ve všech předchozích řízeních úspěšným, nemá tento úspěch faktického dopadu, neb stavba je zkolaudována rozhodnutím – kolaudačním souhlasem, který nabyl právních účinků. Takový výsledek není možný.
37. V části žaloby uvozené slovy „*VI. Nesprávná bilance parkovacích a odstavných stání*“ žalobce konstatoval, že nad rámec shora uvedeného uvádí, že i poslední bilance parkovacích a odstavných stání předložená stavebníkem v řízení o vydání rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením s pořadovým číslem tři (viz text shora) je nesprávnou a nepravdivou.
38. Stavebník účelově nakládá se vstupními údaji v předmětné bilanci uvedenými ve snaze snížit celkový počet odstavných stání, který je povinen stavebník zajistit. Z textu bilance se nepodává, jak k závěrům týkajícím se počtu obytných místností v tom kterém bytě (bytové jednotce) bylo dospěno. Vysoce pravděpodobně je však účelově vycházeno z toho, že je-li místnost označena jako kuchyň, nejedná se o místnost obytnou, a tedy není zapotřebí tuto zohlednit ve vztahu k výpočtu minimálního počtu odstavných stání. Tedy, takovýto byt má snad podle autorizované osoby pouze jednu obytnou místnost (tj. kuchyň za obytnou místnost neoznačuje). Tak tomu však v nynější věci vskutku není.
39. Přílohou této žaloby jsou půdorysná schémata, kteréžto byla zveřejněna na stránkách realitního zprostředkovatele, který předmětnou stavbu nabízel k prodeji na realitním trhu. Z těchto se jednoznačně podává, že v předmětné stavbě není 46 bytů o 1 obytné místnosti a 10 bytů o více než 1 obytné místnosti, nýbrž však, že v předmětné stavbě je nyní realizováno 7 bytů o 1 obytné místnosti a 49 bytů o více než 1 obytné místnosti. Všechny byty jsou svou celkovou plochou do 100 m². Tato skutečnost má dramatický vliv na výslednou hodnotu minimálního (normového) počtu odstavných stání pro předmětnou stavbu.
40. Definici obytné místnosti je uvedena v České technické normě ČSN 73 4301 v článku 5.2.2. Z této se podává, že obytná místnost musí:
- mít plochu alespoň 8 m²
 - mít zajištěno dostatečné přímé denní osvětlení
 - mít zajištěno přímé větrání a
 - musí být dostatečně vytápěna s možností regulace tepla.
41. Dále je v článku 5.2.3.5 předmětné normy uvedeno, že kuchyně, která má plochu nejméně 12 m² (včetně plochy kuchyňské linky) a splňuje podmínky podle 5.2.2.1, je obytnou místností.
42. Pro výpočet minimálního počtu odstavných stání je irelevantní, zda stavebník označí ten který byt jako o dispozici 1+1 anebo 2+kk. Pro výpočet minimálního počtu odstavných stání je relevantní, kolik obytných místností je v předmětném bytě (bytové jednotce).
43. Ve výpočtech obsažených v bilanci je vysoce pravděpodobně pracováno s tezí, že místnost stavebníkem označená jako „*kuchyň*“ není obytnou místností. To není pravda. Nahlédne-li se například do půdorysného schématu 8. NP předmětné stavby, zjišťuje se, že všechny místnosti označené jako „*kuchyň*“:
- jsou svou plochou větší než 12 m²,
 - mají zajištěno dostatečné přímé denní osvětlení (typicky je v této obytné místnosti umožněn vstup na balkon/lodžii),
 - mají tak zajištěno i přímé větrání a

- jsou i dostatečně vytápěny s možností regulace tepla.
- 44. Zcela shodná je skutková situace napříč celou stavbou. Není jediné pochybnosti, že místnosti nazvané „*kučyň*“ v nynější stavbě jsou obytnými místnostmi. A tedy je nutné ji zohlednit při výpočtu minimálního počtu odstavných stání podle České technické normy ČSN 73 6110 – Projektování místních komunikací.
- 45. Dále je kladeno rovnítko mezi počtem obytných místností a počtem obyvatel takového bytu. Není pravdou, že v bytě o jedné obytné místnosti bude bydlet jedna osoba. Z bilance se nepodává, jak k tomuto závěru bylo dospěno. Z veřejně dostupných údajů na webových stránkách Českého statistického úřadu vyplývá, že průměrný počet obyvatel bytu o velikosti jedné (1) obytné místnosti je 1,67 obyvatel a nikoli 1, jak uvádí bilance. Tento údaj vyplývá ze Sčítání lidu, domů a bytů provedeného v roce 2011 v ČR (viz https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?_afPpage=vystup-objekt&pvo=OTCR122&z=T&f=TABULKA&katalog=30731&v=v144__null__null__null).
- 46. Správně tak má znít vzorec na straně 2 bilance: $N = (7 / 2 + 49) * 1,33 + (7 * 1,67 + 49 * 2,5) / 20 * 1,33 * 0,25$. N tak má po zaokrouhlení hodnotu 73, nikoli 46. To je rozdíl 27 odstavných míst. 27 odstavných míst, které v důsledku textu bilance autorizované osoby stavebník nemusí žádným způsobem zajistit.
- 47. Na straně 3 bilance je dále tvrzeno, že 16 stání je na základě nájemní smlouvy zajištěno v docházkové vzdálenosti do 300 m. Bilance však zcela pomíjí, že aby bylo možné zajistit parkovací a odstavná stání mimo stavební pozemek, je nezbytné, aby stavebník v souladu s § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. disponoval rozhodnutím o výjimce, která takovýto navrhovaný stav bude aprobovat. Stavebník ničím takovým nedisponuje, žádné obdobné rozhodnutí k dispozici nemá, ani o jeho vydání doposud podle informací dostupných žalobci stavebník nežádal. To se podává z informací poskytnutých přípisem Úřadu městského obvodu Plzeň 3, Odboru stavebně správního a investic ze dne 19. 9. 2023, č.j. UMO3/45087/23.
- 48. S ohledem na uvedené se navrhuje výslech autorizované osoby, která dokument nazvaný BD Poděbradova III, BILANCE PARKOVÁNÍ – změna dispozic vypracovala, a sice Ing. J. A., sídlem P., členské číslo X., obor X. – dopravní stavby.
- 49. Bilance předložená je nepravdivou a účelovou, znějící ve prospěch stavebníka. Takto bilance výpočtu minimálního počtu parkovacích a odstavných stání být koncipována nemá a nemůže. Smyslem a účelem takové bilance není vypracování dokumentu, který zajistí stavebníkovi, aby nemusel zajišťovat ten který počet parkovacích a odstavných stání. Smyslem a účelem bilance je zajištění alespoň takového minimálního počtu parkovacích a odstavných stání, který zajistí řešení dopravy v klidu nejen pro konkrétní stavební záměr, ale též bude mít pozitivní dopad na celou lokalitu, ve které se stavební záměr nachází. Nebude-li předmětná norma ze strany stavebníků plněna, bude dopravní situace v lokalitách obdobných nynější čím dál více neuspokojivou.
- 50. To má bezprostřední dopad do vlastnického práva žalobce, když se taková skutečnost promítá do hodnoty nemovitostí jím vlastněné, jakož má i negativní dopad na pohodu bydlení v předmětné lokalitě. Je notorietou, že již nyní je situace ve vztahu k parkovacím stáním v předmětné lokalitě neuspokojivou. Bude-li správní orgán prvního stupně postupovat i nadále tak, jako v tomto řízení, stane se dopravní situace v této lokalitě neslučující se s kvalitním bydlením v širším centru města Plzně.
- 51. V části žaloby uvozené slovy „VII. Ve věci rozhoduje stále stejná úřední osoba“ žalobce uvedl, že by bylo nesprávné pominout, že všechna shora specifikovaná rozhodnutí, a to společným povolením počínaje a kolaudačním souhlasem konče, vydala jedna a tatáž úřední osoba. Je tedy nemyslitelné, že by shora předestřený vývoj kauzy spočíval v nesprávné interní komunikaci napříč zaměstnanci příslušného stavebního úřadu – například za situace, pokud by každé rozhodnutí vydávala úřední osoba jiná. Je správné a žádoucí, aby konkrétní věc byla vedena jednou úřední

osobou. Ta pak může mít jednoznačný přehled o tom, jak bylo ve věci dříve rozhodováno, oč stavebník žádal, co případně bylo podmínkami vyhovění té které žádosti, jaká rozhodnutí byla vydána a podobně. Tato premisa se však stala v nynějším řízení zcela kontraproduktivní, kdy i přesto, že ve věci rozhoduje stále stejná úřední osoba, jsou vydávána bez dalšího jakákoli rozhodnutí, o která stavebník požádá. A to způsobem, který stavebníkovi bude co možná nejméně komplikovat realizaci předmětné stavby – tedy jsou vedena správní řízení bez účastníků řízení (vyjma stavebníka), ač pro takový postup nejsou splněny zákonné podmínky, jakož ani fakticky nejsou žádosti stavebníka věcně přezkoumávány. Žalobce neví, proč tomu tak je, a navrhuje k důkazu výslech ve věci předmětné stavby rozhodující úřední osoby.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

52. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že předchozí povolení a řízení sice nebyla plně standardní, ale rozhodně je třeba se ohradit proti argumentaci žalobce, že bylo správními soudy zrušeno společné povolení vydané pod sp.zn. SZ UMO3/06070/21/Hk, č.j. UMO3/24816/21 dne 13. 8. 2021, že by byla předložená projektová dokumentace účelově nepravdivou, že by v době vydání kolaudačního souhlasu nebyla v platnosti změna stavby před dokončením, že by bylo povoleno užívání stavby při neexistenci základních podmiňujících faktů - rozhodnutí.
53. V době vydání kolaudačního souhlasu bylo v platnosti jak společné povolení, tak i změna stavby před dokončením. Dne 13. 8. 2021 bylo žalovaným pod č.j. UMO3/24816/21 vydáno povolení stavby formou společného rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce řádné odvolání, které bylo nadřízeným orgánem (MMP Plzeň) zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Následně byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Plzni, který rozhodnutí o odvolání nadřízeného orgánu zrušil a odvolání vrátil k novému projednání. Nezrušil však společné rozhodnutí, kterým byl povolen záměr. Ve svém rozhodnutí uvedl, že je třeba lépe posoudit a zdůvodnit počet parkovacích stání a dispozice jednotlivých bytů. Tedy upravit a především sjednotit dokumentaci stavby a řádně posoudit v dokumentaci tvrzená fakta. Rozsudek nikde neuvedl, že by rozhodnutí (odvolací ani prvoinstanční) bylo nezákonné. Pokud by k takovému závěru soud dospěl, velice pravděpodobně by zrušil i prvoinstanční rozhodnutí, což však neudělal. Ve svém rozsudku se dokonce neztotožnil s některými žalobcovými odvolacími body, jako je rozpor s územním plánem a dále že by obsahovaly vady závazná stanoviska Krajské hygienické stanice, respektive Ministerstva zdravotnictví ČR ohledně hlukových limitů. Svým způsobem soud dospěl k názoru, že pochybení spatřuje „pouze“ v neposouzení dispozice jednotlivých bytů a v nesprávném či nedostatečném posouzení a přezkoumatelnosti výpočtu normového počtu parkovacích míst. Při kasační stížnosti Nejvyšší správní soud umožnil odkladný účinek rozsudku Krajského soudu v Plzni, ale jeho správnost následně potvrdil. Žalovaný dále uvádí, že kolaudační souhlas byl vydán v době, kdy bylo platné pravomocné povolení stavby, včetně změny stavby před dokončením. Při závěrečné kontrolní prohlídce nebyly zjištěny žádné závady, stavba je schopna samostatného užívání, byla v souladu s ověřenou projektovou dokumentací a platnými povoleními stavby, je v souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů a skutečné provedení ani její užívání neohrožuje život, veřejné zdraví, bezpečnost ani životní prostředí.
54. Žalovaný dále uvedl, že k aktivní legitimaci žalobců se vyjadřovat nebude, jen uvádí, že při závěrečné kontrolní prohlídce a vydání kolaudačního souhlasu v žádném případě nešlo o opomenuté účastníky, neboť se nejedná o řízení. V případě kolaudačního řízení účastníky jasně stanoví stavební zákon v § 122a. Jedná se o stavebníka, vlastníka stavby a případně vlastníka pozemku. Správní orgán postupoval v souladu se stavebním zákonem, a to s § 119 odst. 1 písm. b) (stavba vyžadující kolaudační souhlas), § 119 odst. 2 (souhlas vydal příslušný správní orgán), § 121 odst. 1 (stavebník předložil dokumentaci skutečného provedení), § 122 odst. 1 (stavebník uvedl všechny údaje a předložil souhlasná stanoviska dotčených orgánů), § 122 odst. 2 (stavební úřad projednal nepodstatné odchylky), § 122 odst. 3 (žádost byla úplná, stavba

s odchylkami byla v souladu s dokumentací), § 122 odst. 2 (stavba neohrožuje život, veřejné zdraví, bezpečnost ...), § 122 odst. 3 (závěrečná kontrolní prohlídka byla provedena v zákonném termínu). Žalovaný opakovaně uvádí, že stavebník prováděl stavbu po celou dobu na základě pravomocného povolení, které bylo napadeno žalobou a následně kasační stížností, které přiznal Nejvyšší správní soud odkladný účinek. Toto pravomocné povolení stavby bylo platné i v době závěrečné kontrolní prohlídky a v době vydání kolaudačního souhlasu a Nejvyšší správní soud potvrdil zrušující rozsudek Krajského soudu v Plzni až následně.

55. Žalovaný je přesvědčen, že:

1) V daném případě nedochází vydáním kolaudačního souhlasu k zásahu do subjektivních práv žalobců. V čem konkrétně byla subjektivní práva žalobců dotčena přímo ze žaloby není jasné. Ani jeden z žalobců neuvedl žádný důvod, jak mohou být kolaudačním souhlasem dotčena jejich vlastnická práva. V bodě V. své žaloby sice právní zástupce uvedl, co vše je nezákonné, ale neuvedl nic, čím jsou práva žalobců skutečně zkrácena.

2) Žalobce se snaží nastítnit postupy správního orgánu tak, že jde stavebníkovi „na ruku“, ale sám rád používá expresivní výrazy, polopravdy nebo dokonce nepravdy. Nepravda - společné povolení nebylo správními soudy nikdy zrušeno a rozhodnutí o změně stavby č.j. UMO3/18804/24 ze dne 13. 3. 2024 nebylo zatím také pravomocně zrušeno.

3) Žalobce nemá pravdu v tom, že pokud zůstane stavba zkolaudována, nemá žádné prostředky na obranu. V případě, že stavebník nezajistí parkovací místa v souladu s vyhláškou, bude stavba užívána v rozporu s kolaudačním souhlasem - žalobce se poté může domáhat nápravy stavu, zákazu užívání.

4) V daném případě stavebník zrealizoval stavbu na základě pravomocného povolení, u které proběhla závěrečná kontrolní prohlídka a byla předložena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů. Následně byl vydán kolaudační souhlas. Jelikož se jedná o bytový dům, vlastník stavby v současnosti převádí jednotlivé bytové jednotky na jejich nové vlastníky. Ochrana práv nabytých v dobré víře zde hraje významnou roli. Při náhledu do katastru nemovitostí je k dnešnímu dni již zapsáno 15 nových vlastníků. Žalovaný uvádí, že pro stavbu bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu (nikoliv společné povolení). Odvolací orgán proto bude nově posuzovat vydané společné povolení a námitky žalobce budou řešeny v tomto nebo následném řízení ve věci. Nebudou-li řádně splněny obecné požadavky na výstavbu, bude stavba užívána v rozporu s kolaudačním souhlasem a stavební úřad vyzve vlastníky ke zjednání nápravy. Není tedy pravdou, že vydáním kolaudačního souhlasu by [nastala] situace, že ač byl žalobce ve všech předchozích řízeních úspěšným, nemá tento úspěch faktického dopadu, neb stavba je zkolaudována.

56. Žalovaný dále uvedl, že poukazuje zejména na tyto nepřesnosti nebo nepravdy žalobců:

- (bod IV.) Není pravdou, že by bylo společné povolení vydané pod sp.zn. SZ UMO3/06070/21/Hk, č.j. UMO3/24816/21 dne 13. 8. 2021 správními soudy zrušeno.
- (bod IV.) Není pravda, že by byla předložená projektová dokumentace účelově nepravdivou.
- (bod IV.) Není pravda, že by v době vydání kolaudačního souhlasu nebyla v platnosti změna stavby před dokončením.
- (bod V.) Není pravdou, že by bylo povoleno užívání stavby při neexistenci základních podmiňujících faktů - rozhodnutí. V době vydání kolaudačního souhlasu bylo v platnosti jak společné povolení, tak i změna stavby před dokončením.
- (závěr bodu V.) Není pravdou, že vydáním kolaudačního souhlasu není možná náprava stavu. Stavba byla zkolaudována s tím, že je bezpečná, neohrožuje život a veřejné zdraví, splňuje obecné požadavky na výstavbu ... Pokud by tak nebylo, stavební úřad má povinnost vyzvat vlastníka k nápravě, nesplní-li vydá rozhodnutí nebo zakáže užívání.

57. Žalobce jako účastník odvolacího, popř. společného řízení, může svá práva chránit v těchto řízeních. V současnosti žalovaný nedisponuje žádným kompletním spisem týkajícím se předmětného záměru, protože byly všechny spisy předány k odvolacím řízením, nebo přezkumným řízením. Je tedy velmi nesnadné zpracovat vyjádření k žalobě. Zejména s ohledem na shora uvedené je žalovaný názoru, že žaloba brojící proti napadenému kolaudačnímu souhlasu je nedůvodná.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 26. 6. 2024

58. Osoba zúčastněná na řízení 1) jakožto stavebník (v textu tohoto vyjádření dále též jen „OZNŘ“) se k věci vyjádřila v podání ze dne 26. 6. 2024. Uvedla, že žalobci (v textu tohoto vyjádření dále též jen „sousedé“) evidentně nerozlišují mezi aktivní věcnou legitimací a aktivní procesní legitimací, kdy odstavec II. žaloby se týká druhé z nich, ač žalobci tvrdí první z nich a odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu vztahující se k druhé z nich. OZNŘ aktivní procesní legitimaci žalobců nezpochybňuje a souhlasí s tím, že ji lze dovodit z žalobního tvrzení, že žalobce a) vlastní cca sedmiprocentní podíl na jedné garáži a cca pětiprocentní podíl na druhé garáži v bytovém domě na protější straně ulice, kde leží sporný bytový dům, a že žalobce b) vlastní cca tříprocentní podíl na jedné garáži v témže bytovém domě. Na aktivní procesní legitimaci žalobců (samozřejmě i na jejich aktivní věcnou legitimaci) nemá vliv jejich účastenství v jiných správních řízeních a tvrzení žalobců v tomto směru jsou irelevantní. Právní závěry Nejvyššího správního soudu ve vztahu k aktivní procesní legitimaci uvedené v rozsudku č.j. 10 As 50/2021-83, na něž žalobci odkázali, jsou na žalobu žalobců aplikovatelné. OZNŘ však považuje za vhodné podotknout, že v tamní věci šlo o žalobu proti kolaudačnímu souhlasu povolujícímu užívání pražského městského okruhu, kterou podal místní spolek a dlouholetý obyvatel ulice, jíž tato dopravní tepna hlavního města nadmístního významu prochází (viz body 1 a 2 tohoto rozsudku). Věcně šlo tedy o stavbu, která do právní sféry dotčených osob zasahovala v naprosto jiných dimenzích než nyní posuzovaná věc.
59. Osoba zúčastněná na řízení 1) se dále vyjádřila následovně.
- K odstavci IV. žaloby*
60. OZNŘ potvrzuje, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2023, č.j. 57 A 36/2022-129 (dále též jen „*zrušující rozsudek*“), ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č.j. 10 As 167/2023-99 (dále též jen „*rozsudek NSS*“), bylo ke dni 29. 4. 2024 zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž bylo potvrzeno společné povolení sporného bytového domu a zamítnuto odvolání žalobců. Ač to žalobci ve své tehdejší žalobě navrhovali, Krajský soud v Plzni nezrušil společné povolení. OZNŘ proto nesouhlasí s žalobním tvrzením, že „*bylo správními soudy zrušeno společné povolení*“. To není pravda, společné povolení existuje, nebylo zrušeno. Zrušeno bylo rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení, a tak společné povolení není nyní pravomocné. V době vydání kolaudačního souhlasu však pravomocné bylo, v tom spor není.
61. OZNŘ nesouhlasí s tím, aby zdejší soud prováděl k důkazu soudní spis sp.zn. 57 A 36/2022 tak, jak navrhuje v žalobě žalobci, kdy pro posouzení důvodnosti žaloby žalobců může mít význam jen zrušující rozsudek a rozsudek NSS. Žalobci neuvedli, jaké jiné části soudního spisu by měly být důkazně relevantní pro jejich nynější žalobu a proč (jaké relevantní skutkové tvrzení žalobců by měly prokazovat).
62. Žalobci důvody zrušujícího rozsudku dezinterpretují. Není pravdou, že by zdejší soud ve zrušujícím rozsudku vymezil jako dva zrušující důvody to, že OZNŘ nezajistila dostatečný počet parkovacích a odstavných stání, a to, že OZNŘ realizuje bytový dům s jinými dispozicemi bytových jednotek. Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku za důvod zrušení rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení jasně označil nepřekoumatelnost rozhodnutí pro

nesrozumitelnost a Nejvyšší správní soud závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí explicitně potvrdil (body 65 a 66 zrušujícího rozsudku a body 51, 53 a 55 rozsudku NSS). Je pravdou, že se zdejší soud ve zrušujícím rozsudku věnoval i posouzení právních závěrů správních orgánů ve vztahu k odstavným a parkovacím místům a vytkl jim, že převzaly nepřezkoumatelný výpočet projektanta (body 64, 67 až 76 zrušujícího rozsudku), avšak kasační soud v bodě 53 rozsudku NSS na základě kasační stížnosti OZNŘ dospěl k závěru, že se Krajský soud v Plzni neměl zabývat posouzením sporného výpočtu parkovacích míst ani dispozicemi bytů. Z uvedeného je zřejmé, že zrušující rozsudek ve spojení s rozsudkem NSS rozhodně neobsahuje závazný právní názor ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s., jak tvrdí žalobci a označují to za závěr zásadního významu pro jejich nynější žalobu, že OZNŘ nezajistila dostatečný počet parkovacích a odstavných stání a že OZNŘ realizuje bytový dům s jinými dispozicemi bytových jednotek.

63. Třetí změna stavby před dokončením provedená záznamem žalovaného do spisu č.j. UMO3/18804/24 ze dne 13. 3. 2024 (dále též jen „*třetí změna*“) podmiňovala stejně jako společné povolení vydaný kolaudační souhlas. Žalobci však kromě irelevantních tvrzení neuvedli žádné konkrétní tvrzení o tom, zda a jak měla třetí změna negativně zasáhnout jejich práva. Účastenství žalobců je podle dikce § 118 odst. 6 stavebního zákona v takovém případě vyloučeno, pokud byly dány podmínky pro postup žalovaného podle tohoto zákonného ustanovení. Žalobci však žádné konkrétní důvody, proč žalovaný nesměl podle § 118 odst. 6 stavebního zákona [postupovat], v žalobě neuvedli a argumentovali jen spekulacemi o časové ose a pohnutce třetí změny. To však na zákonnost třetí změny vliv mít nemůže. Žalobci v žalobě neuvedli, že třetí změna nebyla dodnes pravomocně zrušena – proti rozhodnutí nadřízeného orgánu ze dne 9. 5. 2024, sp.zn. MMP/211317/24, podala OZNŘ včasné odvolání a navíc: Jak je patrné i z žalobních tvrzení, posledně uvedené rozhodnutí bylo vydáno až po vydání kolaudačního souhlasu.
64. OZNŘ dále uvedla, že ke kolaudačnímu souhlasu se vyjádří v rámci vyjádření k odstavci VI. žaloby. Všechna ostatní tvrzení žalobců v odstavci IV. žaloby (první a druhá změna stavby před dokončením) jsou pro posouzení důvodnosti žaloby právně bezvýznamná a soud by k nim při posouzení důvodnosti žaloby neměl přihlížet. Žalobci ostatně sami tvrdí, že první a druhá změna stavby před dokončením nepředstavovala rozhodnutí podmiňující vydaný kolaudační souhlas, protože byla předtím zrušena. Stanoviska žalobců ke zrušeným změnám stavby nemohou být relevantním argumentem ve vztahu k zákonnosti kolaudačního souhlasu, který jimi nebyl podmíněn. OZNŘ z těchto důvodů nesouhlasí s tím, aby soud k důkazu prováděl důkazy označené žalobci v žalobě pod body c), d) e), f), g), h), i), j), tj. rozhodnutí žalovaného o změně stavby před jejím dokončením ze dne 20. 4. 2022, č.j. UMO3/15383/22; rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru stavebně správního, ze dne 21. 7. 2023, č.j. MMP/315685/23; vyrozumění žalovaného o pokračování v řízení ze dne 15. 8. 2023, č.j. UMO3/39908/23; usnesení žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č.j. UMO3/04243/24; rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2022, č.j. UMO3/53188/22; sdělení žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č.j. UMO3/45087/23; rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru stavebně správního, ze dne 27. 11. 2023, č.j. MMP/482004/23; sdělení žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č.j. UMO3/18649/24 (pozn. soudu).

K odstavci V., VI. a VII. žaloby

A. Východiska předmětu a mezí soudního přezkumu

65. Dle OZNŘ žalobci nebyli a nemohli být účastníky postupu stavebního úřadu, z něhož vzešel kolaudační souhlas. Pro jejich aktivní věcnou legitimaci bylo tedy nezbytné, aby z jejich žalobních tvrzení vyplývalo, že jejich právní sféra byla negativně dotčena kolaudačním souhlasem jakožto jednostranným úkonem orgánu moci výkonné, vztahujícím se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, regulujícím závazně a autoritativně právní poměry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2022, č.j. 3 As 3/2021-56, bod 20). Žalobci byli povinni tvrdit a prokázat, jakým způsobem jimi vytýkané nedostatky zasahují negativně do jejich právní sféry. OZNŘ se dovolává zásady, že soud nesmí dopřát sluchu žalobcům, pokud se pasovali do pozice

univerzálního dohlázele nad zákonností výkonu veřejné správy, což zákon v případě žalob podaných podle § 65 s.ř.s. nepřipouští (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2022, č.j. 3 As 3/2021-56, bod 21). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č.j. 1 As 24/2009-93, vyplývá, že žalující vlastník sousední nemovitosti, který nebyl účastníkem kolaudačního řízení, nemůže být z povahy věci dotčen ve své právní sféře porušením procesních předpisů (vadami kolaudačního řízení). Proto žalobní námitky vytykající nesprávné zjištění skutkového stavu nejsou přípustné.

66. Kolaudační souhlas zakládá právo užívat stavbu podle § 119 odst. 1 stavebního zákona a povinnost ostatních osob takové užívání strpět (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č.j. 2 As 86/2010-76, č. 2725/2013 Sb. NSS, bod 32). Podle § 122 odst. 3 stavebního zákona musí stavební úřad kolaudační souhlas vydat za splnění následujících podmínek: (i) stavba je v souladu s povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, (ii) jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a (iii) skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.
67. Kolaudační souhlas se vydává v době, kdy stavba byla povolena a námitky proti jejímu povolení byly vypořádány, existuje a je připravena plnit svůj účel. Smyslem kolaudačního souhlasu je posoudit, zda stavba byla provedena ve shodě s tím, jak byla povolena, a zda je způsobilá řádně plnit svůj účel. O způsobu provedení stavby včetně účinků budoucího užívání bylo již rozhodnuto v předchozích řízeních. Pravomocným ukončením územního a stavebního řízení jsou procesní práva sousedů stavby vyčerpána, neboť kolaudační souhlas, jímž se potvrzuje dodržení podmínek předem stanovených v územním a stavebním řízení, na ně již dopad mít nemůže (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022, č.j. 51 A 97/2020-111, bod 35, nebo ze dne 18. 12. 2020, č.j. 43 A 113/2018-196, bod 33).
68. Soudní přezkum kolaudačního souhlasu se tak nevztahuje na všechny sporné otázky spojené se stavbou nebo její nedostatky, neboť žalobou proti kolaudačnímu souhlasu nelze brojit ani proti územnímu rozhodnutí ani stavebnímu povolení. V řízení o žalobě proti kolaudačnímu souhlasu jako rozhodnutí podmíněnému předchozími rozhodnutími v zásadě nelze uplatňovat a posuzovat skutkové a právní otázky týkající se svou povahou výlučně předmětu řízení o předchozích podmiňujících rozhodnutích (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 8. 2023, č.j. 55 A 66/2022-208, bod 25). Nezákonnost kolaudačního rozhodnutí nemůže spočívat ve skutečnostech, které jsou důsledkem rozhodnutí vydaného v územním nebo stavebním řízení a nikoli důsledkem kolaudačního rozhodnutí, kdy v rámci kolaudace již není a nemůže být znovu zkoumáno umístění záměru z hlediska těchto faktorů. Námitky vztahující se k předmětu územního nebo stavebního řízení lze uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoli v kolaudačním řízení, jelikož v této fázi povolování záměru bylo zřejmé, jaké bude mít budova parametry, jakému účelu bude sloužit a jaké budou účinky jejího užívání (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022, č.j. 51 A 97/2020-111, body 49 a 50, nebo ze dne 18. 12. 2020, č.j. 43 A 113/2018-196, bod 47). Kolaudační rozhodnutí se přímo nedotýká práv osob jiných než účastníků kolaudačního řízení v okruhu vymezeném zákonem, a to samé platí pro kolaudační souhlas (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022, č.j. 51 A 97/2020-111, body 32 a 38, nebo ze dne 18. 12. 2020, č.j. 43 A 113/2018-196, bod 30).
69. Nezákonnost kolaudačního rozhodnutí nemohou způsobit případné nepříznivé dopady stavby a jejího užívání na život, zdraví a životní prostředí, zasahující do právní sféry žalujícího neúčastníka kolaudačního řízení (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022, č.j. 51 A 97/2020-111, bod 33, nebo ze dne 18. 12. 2020, č.j. 43 A 113/2018-196, bod 31). Existenci věcné legitimace žalujícího neúčastníka kolaudačního řízení lze dovodit v případě výjimečně intenzivního zásahu do právní sféry žalobce a specifických a intenzivních okolností (srov.

rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022, č.j. 51 A 97/2020-111, body 38, 51 a 52, nebo ze dne 18. 12. 2020, č.j. 43 A 113/2018-196, body 36, 48 a 52). Například by mohlo jít o kolaudaci provozů s výraznými imisemi (hlukovými, pachovými, prachovými aj., jako jsou například továrny, velkochovy, spalovny apod.), kdy výjimečný případ naproti tomu nepředstavuje zásah do sféry souseda spočívající v navýšení automobilové dopravy v důsledku užívání stavby (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022, č.j. 51 A 97/2020-111, body 51 a 52, nebo ze dne 18. 12. 2020, č.j. 43 A 113/2018-196, body 48 a 52).

70. Z výše uvedeného vyplývá, že musí být shledána absence aktivní věcné legitimace žalobců, resp. jako nedůvodná musí být soudem posouzena každá žalobní námitka, která (mj.): 1) nespočívá v konkrétním tvrzení o negativním dotčení právní sféry žalobců právě kolaudačním souhlasem, nebo 2) spočívá v tvrzeních o procesních vadách postupu stavebního úřadu při vydání kolaudačního souhlasu, nebo 3) spočívá ve skutečnostech, které jsou důsledkem společného povolení a nikoli kolaudačního rozhodnutí, nebo 4) se opírá o tvrzení o nepříznivých dopadech bytového domu a jeho užívání na život, zdraví a životní prostředí, ledaže by šlo o výjimečně intenzivní zásah do právní sféry žalobců a specifické a intenzivní okolnosti.

B. Tvrzení krácení práv žalobců dle odstavce V. žaloby

71. V odstavci V. žaloby označeném jako „*Krácení práv žalobců*“ žalobci směřují různé právní otázky relevantní pro posouzení jejich aktivní věcné legitimace a důvodnosti žaloby. Žalobci tvrdili následující hmotněprávní vady kolaudačního souhlasu, existující v době jeho vydání:
- stavebník nezajistil minimální počet parkovacích a odstavných stání
 - stavebník nedoložil výjimku v části zajištění parkovacích a odstavných stání v dochozí vzdálenosti
 - byty zrealizované stavebníkem byly dispozičně řešeny odlišně od povolení
 - stavebník neprovedl parkovací zakladače.

Žalobci však neuvedli jedinou skutečnost, jediné tvrzení k tomu, zda vůbec a jak byli těmito údajnými nedostatky kolaudačního souhlasu na svých právech dotčeni. Žalobci ani zárodkem žalobního bodu, který by bylo možno v řízení rozvíjet, netvrdili, zda a jak se kolaudační souhlas negativně projevil na jejich právech. Pro posouzení aktivní věcné legitimace není podstatné, zda k nedostatkům vytýkaným žalobci skutečně došlo, to je předmětem posouzení důvodnosti žaloby. Primárně musí být žalobci tvrzeno, zda a jak se kolaudační souhlas jejich práv dotkl. K tomu neuvedli žalobci žádné tvrzení. Proto žalobci nedisponují aktivní věcnou legitimací a důvodností jejich žalobních námitek se soud nemá zabývat.

72. Z opatrnosti a po poučení z řízení, které skončilo vydáním rozsudku NSS, OZNRŽ uvádí, že hledal-li by soud z vlastní iniciativy tvrzení o zkrácení práv žalobců mimo odstavec žaloby označený žalobci „*Krácení práv žalobců*“, pak by mohl narazit na závěr odstavce VI. žaloby, kde žalobci uvedli, že vadná bilance parkovacích a odstavných stání se dotýká jejich vlastnického práva, protože vede ke snížení hodnoty jejich nemovitostí, má negativní dopad na pohodu bydlení v předmětné lokalitě a na již nyní neuspokojivou situaci parkovacích stání v předmětné lokalitě. Tato tvrzení žalobců jsou však natolik obecná a navíc nijak neprokázaná, že jejich aktivní věcnou legitimaci založit nemohou. Nejde o žádné obecně známé skutečnosti ani skutečnosti vyplývající z povahy věci. Opravdu je bez dalšího zřejmé, že hodnota bytu žalobce b) s tříprocentním podílem na jedné garáži a hodnota sedmiprocentního a pětiprocentního podílu na druhé garáži žalobce b) v bytovém domě na protější straně ulice bude povolením užívání bytového domu relevantně snížena? Kdyby disponoval sporný bytový dům větším počtem parkovacích míst, vskutku by žalobci své podíly prodali právě v důsledku počtu parkovacích stání bytového domu za nižší cenu? Je nyní situace s parkováním v ulici již nyní neuspokojivá? Opravdu ovlivní počet parkovacích stání sporného domu situaci s parkováním tak, aby si toho vůbec žalobci všimli? Žalobci nemohou v tomto řízení bojovat za jiné, a proto při odpovědích na

položené otázky mohou být vzata do úvahy výlučně jejich vlastnická práva. Jen tehdy, když soud odpoví na položené otázky kladně a své posouzení přesvědčivě odůvodní konkrétními skutkovými závěry (o jakou částku, alespoň řádově, může být hodnota nemovitostí žalobců snížena, proč je nyní situace s parkováním v ulici neuspokojivá a jakou měrou mohou být ovlivněny parkovací možnosti právě žalobců), lze učinit závěr o aktivní věcné legitimaci žalobců. Podle OZNŘ však dána není.

73. Žalobci tvrzené zhoršené možnosti parkování apod. mohly být důsledkem rozhodnutí ve společném územním a stavebním řízení, ale nikoli důsledkem kolaudačního souhlasu. Žalobci uplatněná obecná tvrzení se mýlí s předmětem kolaudačního řízení. Námitky, které se vztahují k předmětu spojeného územního a stavebního řízení lze uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoli v řízení navazujícím. Již v této fázi povolování záměru totiž bylo zřejmé, k jakému zvýšení počtu bytů, a tedy i obyvatel, a s tím související dopravy v lokalitě dojde. Proto žalobní tvrzení nemohou svědčit o zásahu do práv žalobců v důsledku vydání napadeného rozhodnutí, tím spíše pak o zásahu natolik intenzivním, který by mohl vést k závěru o existenci jejich věcné legitimace. Pokud jde o obecně tvrzené zhoršené možnosti parkování, žalobci netvrdili ani neprokázali své parkovací možnosti (v hustě zastavěné městské oblasti krajské metropole) před umístěním stavby a nespecifikovali, jak se v nich měla konkrétně projevit tvrzená nezákonnost kolaudačního souhlasu. OZNŘ zdůrazňuje, že vlastník nemovitosti nemá zákonem zaručené právo na parkování na pozemních komunikacích před svou nemovitostí. Tvrzení o nedostacích výpočtu potřebných parkovacích a odstavných stání žalobci nespojují s dostatečně konkrétním tvrzením o zásahu do jejich vlastnického práva.
74. Otázka, zda společné povolení, s nímž měl být v řízení o kolaudačním souhlasu zkoumán soulad, nepozbylo platnosti, představuje samotný předmět věcného posouzení zákonnosti kolaudačního souhlasu. K tomu však může soud přistoupit jen tehdy, kdy je osvědčeno, že osobě, která žalobou proti kolaudačnímu souhlasu brojí, svědčí aktivní věcná legitimace. V této věci se však žalobcům nepodařilo předestřít a osvědčit taková tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit zásah do jejich právní sféry (jako vlastníka sousedních nemovitostí) v důsledku kolaudačního souhlasu.

C. Parkovací a odstavná stání

75. Další pasáže tohoto podání jsou činěna OZNŘ z opatrnosti jen pro případ, že by soud aktivní věcnou legitimaci žalobců shledal, ač podle OZNŘ dána není. Žalobci v odstavci VI. žaloby tvrdí, že třetí změna je nezákonná z důvodu, že se opírá o nesprávnou bilanci parkovacích a odstavných stání, protože vychází z toho, že místnost označená jako kuchyň není považována za obytnou místnost zohledňovanou při výpočtu minimálního počtu odstavných stání. Zákonnost třetí změny však není předmětem nynějšího soudního přezkumu. Třetí změna nebyla pravomocně zrušena a svědčí jí tedy presumpce správnosti. Soud nemá důvod se zákonností třetí změny na základě žaloby žalobců zabývat. OZNŘ proto nesouhlasí s provedením důkazů navržených žalobci v bodě n), o) a p) žaloby, tj. dokument BD Poděbradova III, BILANCE PARKOVÁNÍ – změna dispozic; půdorysná schémata; výslech autorizované osoby Ing. J. A. (pozn. soudu), protože se vztahují k irelevantním tvrzením žalobců.
76. Z opatrnosti OZNŘ vyvrací popsaná tvrzení žalobců ohledně třetí změny. Především, soud se nemůže jako první zabývat správností podkladového výpočtu parkování pro třetí změnu, jak obdobně vysvětlil v bodě 53 rozsudku NSS kasační soud. Dále v řízení o žalobě proti kolaudačnímu souhlasu, jak již judikoval zdejší soud, nelze uplatňovat a posuzovat skutkové a právní otázky týkající se svou povahou výlučně předmětu řízení o předchozích podmiňujících rozhodnutích (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 8. 2023, č.j. 55 A 66/2022-208, body 25 a 27). Žalobci uznávají, že jednou z kumulativních podmínek stanovených relevantní technickou normou pro závěr, že určitá místnost je nikoli pouze jen kuchyní, ale zároveň i obytnou místností, je to, že je vybavena vytápěním s možností regulace tepla [nejen článek 5.2.2. normy ČSN 73 4301, jak uvádí žalobci v části VI., ale i § 3 písm. i) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby]. Osazení takového vybavení OZNŘ popírá a osazení takového vybavení

nemůže vyplývat ze žádného půdorysného schématu bytového domu (které navrhuji žalobci k důkazu), do něhož se řešení vytápění nezaznamenává. V bilanci parkování zhotovené Ing. J. A. je ostatně odkazováno na projektovou dokumentaci vytápění. To žalobci v žalobě neuvedli. Pokud jde o počet obyvatel relevantní pro výpočet, žalobci v žalobě uvedli, že bilance nesprávně vychází z toho, že „*v bytě o jedné obytné místnosti bude bydlet jedna osoba*“. Žalobci neuvedli pravdu: Na str. 1 v bodě A. bilance je výslovně uvedeno, že se počítá s jedním obyvatelem jen u 7 bytů 1+kk, avšak se dvěma obyvateli nejen u 10 bytů 2+kk, ale i u všech 39 bytů (o jedné obytné místnosti) 1+1! V bilanci je tedy naprosto zjevně počítáno se dvěma obyvateli i u bytů o jedné obytné místnosti. Dodát lze jen to, že výpočet uvedený žalobci na str. 11 žaloby se od bilance autorizovaného inženýra ve vztahu k počtu osob liší jen ve dvou údajích: a) žalobci počítají u bytů 1+kk počet obyvatel 1,67 x bilance počítá s 1 obyvatelem a b) žalobci počítají u bytů 1+1 a 2+kk 2,5 obyvatele (neuvádějí proč) x bilance počítá s dvěma obyvateli. Zjevně tedy nejde o žádné extrémní rozdíly. Závěr žalobců, že bytovému domu chybí 27 stání je tedy nepravdivý, ve vztahu k bytům 1+1 a 2+kk a počtu jejich obyvatel nepřezkoumatelný a ve vztahu k počtu obytných místností i obyvatel nesprávný.

77. Další nepravdou uvedenou žalobci je tvrzení, že k zajištění parkovacích a odstavných stání mimo stavební pozemek byla nezbytná výjimka podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Ustanovení § 21 odst. 1 uvedené vyhlášky stanoví, že odstavná a parkovací stání pozemků staveb pro bydlení podle § 20 odst. 5 a 6 musejí být umístěna ve skutečné docházkové vzdálenosti do 300 m, je-li to technicky možné. Ustanovení § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nestanoví, že by aplikace § 21 odst. 1 byla podmíněna výjimkou.
78. Žalobci v závěru odstavce IV. žaloby uvedli, že nebyly provedeny parkovací zakladače v počtu 16 kusů. Není sporu o tom, že zakladače měly být umístěny na parkovacích stáních uvnitř bytového domu. V kolaudačním souhlasu je odůvodněno, že je vyžadováno 49 parkovacích a odstavných stání a že tato jsou zajištěna 33 vnitřními parkovacími stáními a 16 stáními v docházkové vzdálenosti, celkem 49 stání. Jak se tedy mohlo negativně dotknout práv žalobců, že vnitřní parkovací stání nebyla opatřena zakladači? Stavebník dodržel zákonné povinnosti, pokud jde o zajištění stanoveného počtu parkovacích a odstavných stání, a žalobci nejsou oprávněni tvrdit zásah do svých práv tím, že stavebník nezřídil stání nad svou zákonnou povinnost. Neprovedení zakladačů nemůže představovat nezákonnost kolaudačního souhlasu.
79. OZNŘ konstatuje, že nezákonnost kolaudačního souhlasu není dána, protože stavebník zajistil stanovený minimální počet parkovacích a odstavných stání a stavebník nebyl povinen doložit výjimku v části zajištění parkovacích a odstavných stání v dochozí vzdálenosti. Právní sféry žalobců se nemohlo z povahy věci negativně dotknout to, že byty byly dispozičně řešeny odlišně od povolení a že stavebník neprovedl parkovací zakladače. Bytový dům byl v době vydání kolaudačního souhlasu v souladu s tehdy pravomocným společným povolením a třetí změnou, stavebník dodržel obecné požadavky na výstavbu ve vztahu k parkovacím a odstavným stáním, kdy žalující sousedé nejsou oprávněni namítat, že skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí, neboť tyto otázky byly řešeny v rámci společného územního a stavebního řízení a stavba byla provedena v souladu s povoleními. O žádném výjimečně intenzivním zásahu do sféry žalobců a specifických a intenzivních okolnostech ve smyslu ustálené judikatury v případě žalobců nemůže být ani řeči. Pravomocným ukončením územního a stavebního řízení byla procesní práva sousedů vyčerpána, kdy kolaudační souhlas jen potvrzuje dodržení podmínek předem stanovených v územním a stavebním řízení, tudíž kolaudační souhlas na ně dopad mít nemůže.

D. Rozhodování stejné úřední osoby

80. Shora citovala OZNŘ judikaturu, podle níž nemohou být sousedé z povahy věci dotčeni ve své právní sféře porušením procesních předpisů při vydání kolaudačního souhlasu. Žalobci zjevně nejsou legitimováni k žádným procesním námitkám souvisejícím s nedostatky projednání žádosti

o vydání kolaudačního souhlasu již z toho důvodu, že nebyli účastníkem tohoto správního řízení. Ze stejného důvodu nejsou žalobci legitimováni ani k námitkám rozhodování podjatou osobou. Podjatost úřední osoby totiž v souladu s § 14 správního řádu může namítat pouze účastník řízení, osoby odlišné od účastníků řízení nemohou být nijak dotčeny ani v případě, kdy by ve věci skutečně rozhodovala podjatá úřední osoba. Žalobci v žalobě uvedli, že ve věci vydávala rozhodnutí jedna a tatáž úřední osoba. Jde zjevně o námitku procesní, tudíž nepřipustnou. Kromě toho OZNŘ uvádí, že i kdyby šlo o námitku přípustnou, nemohla by být důvodná, protože nemohla ovlivnit zákonnost kolaudačního souhlasu. Nezákonnost nepředstavuje to, že úřední osoba rozhoduje jinak, než jak by si žalobci přáli. Soud tedy zásadně rozhoduje na základě vad, které se mohly projevit v obsahu napadeného rozhodnutí. Žalobci namítaná vada, že věc řešila jedna úřední osoba, se v obsahu kolaudačního souhlasu nijak neprojevila. OZNŘ nesouhlasí s provedením důkazu pod bodem q) žaloby, tj. výslech rozhodující úřední osoby Úřadu městského obvodu Plzeň 3, Y. H. (pozn. soudu), pro nadbytečnost.

E. Zrušení rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení

81. OZNŘ se chce z opatrnosti, pokud by soud zvažoval zrušení kolaudačního souhlasu pro zrušení rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení, vyjádřit k této otázce. Žalobci argumentovali usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č.j. 6 As 211/2017-92 (správně: č.j. 6 As 211/2017-88, pozn. soudu) (dále též jen „*usnesení RS NSS*“), které se týká podmínek prolomení § 75 odst. 1 s.ř.s. v důsledku následného zrušení společného povolení. Přitom pro posouzení aktivní věcné legitimace žalobců je primární to, zda vůbec a jak žalobci mohou být dotčeni kolaudačním souhlasem bez ohledu na to, zda bylo následně zrušeno rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení. Aktivní procesní legitimaci žalobců nemohou založit skutečnosti nastalé po vydání kolaudačního souhlasu. Pokud by nebyla právní sféra žalobců kolaudačním souhlasem dotčena, nemohl by být tento nedostatek napraven tím, že bylo následně zrušeno rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení. Při posouzení primární aktivní věcné legitimace žalobců tedy nelze k následnému zrušení rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení přihlížet. Ta může být relevantní, až když budou shledáni žalobci procesně aktivně legitimovanými. K tvrzenému zrušení podmiňujícího rozhodnutí se vyjádří OZNŘ dále.
82. OZNŘ souhlasí s žalobci, že kolaudační souhlas byl podmíněn společným povolením a třetí změnou a že třetí změna byla podmíněna společným povolením. OZNŘ souhlasí i se závěrem žalobců, že není právně souladné povolit užívání stavby při neexistenci podmiňujícího správního aktu, zakládajícího právo stavbu realizovat. OZNŘ však zdůrazňuje, že taková situace u její stavby nenastala, protože v době vydání kolaudačního souhlasu disponovala pravomocným společným povolením i třetí změnou. Žalobci nepravdivě opět uvádějí, že nyní neexistuje povolení realizace stavby, kdy pomíjejí, že společné povolení nebylo zrušeno (pro nepřezkoumatelnost bylo zrušeno rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení) a ani třetí změna nebyla pravomocně zrušena. Pokud žalobci konstatovali, že se důvody zrušení správního rozhodnutí zrušovacím rozsudkem překrývají s žalobními důvody jejich nynější žaloby, pak jejich aktuální žalobní body nemohou být bez dalšího opodstatněné, protože důvodem zrušovacího rozsudku byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení. Taková nepřezkoumatelnost nemůže být důvodem pro zrušení kolaudačního souhlasu vydaného v době pravomocného společného povolení, aniž bylo zrušeno společné povolení. Zrušovací rozsudek se vzhledem k datu jeho vydání ani nemohl vůbec týkat třetí změny. Není sporu o tom, že v době vydání kolaudačního souhlasu bylo společné povolení stavby ve znění změny stavby před dokončením pravomocné. Zrušujícím rozsudkem ve spojení s rozsudkem NSS bylo po vydání kolaudačního souhlasu zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu o potvrzení společného povolení stavby. Společné povolení nebylo nikdy zrušeno a ke dni podání žaloby žalobců existuje, ale není pravomocné (srov. § 85 odst. 1 správního řádu). Z právě uvedených důvodů je zřejmé, že podmínky pro aplikaci usnesení RS NSS, nebyly naplněny. Nejvyšší správní soud totiž již v první právní větě vyslovil jasný názor, že v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu (kolaudační souhlas) smí správní soud, za splnění dalších podmínek, zohlednit zrušení

nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu. V projednávané věci nebylo podmiňující rozhodnutí (společné povolení ve znění změny stavby před dokončením) zrušeno. Po vydání kolaudačního souhlasu bylo sice zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu o potvrzení společného povolení, ale ve věci společného povolení se vede odvolací řízení a společné povolení, byť nyní nepravomocné, nebylo zrušeno.

83. Rozšířený senát [Nejvyššího správního soudu] v bodech 35 až 37 usnesení RS NSS vyložil, že existují případy, kdy je nutno zohlednit zrušení podmiňujícího aktu při soudním přezkumu řetězujícího podmíněného aktu podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Za podmínky řádně uplatněné žalobní námitky má správní soud uvážit, jaký vliv má zrušení podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného, avšak nesmí přihlížet ke skutkovým a právním otázkám spadajícím do předmětu řízení o podmiňujícím rozhodnutí, které žalobce nenamítal v žalobě proti podmiňujícímu rozhodnutí. Výjimka z tohoto pravidla, kdy lze v případě řetězcích se správních aktů v řízení o žalobě proti podmíněnému správnímu aktu zohlednit zrušení podmiňujícího aktu, spočívá v tom, že soud má k žalobní námitce přihlídnout i k tomu, že podmiňující akt byl zrušen, i když se tak stalo až po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu, avšak nesmí samostatně hodnotit skutkové a právní otázky, které se svou povahou týkají výlučně předmětu řízení o podmiňujícím aktu. Zrušení podmiňujícího rozhodnutí však nemusí vést vždy k automatickému zrušení podmíněného rozhodnutí soudem, ale je třeba podle okolností daného případu vyhodnotit, jaký vliv má zrušení podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného. Přezkum kolaudačního souhlasu je nutno navázat na důvody zrušení podmiňujícího rozhodnutí, protože to odpovídá zásadě, že přezkum kolaudačního souhlasu z důvodů náležejících do předchozích fází stavebního řízení má být výjimečný a zrušení kolaudačního souhlasu pro zrušení některého z předchozích podmiňujících rozhodnutí nemá být automatické (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 8. 2023, č.j. 55 A 66/2022-208, body 26 až 28 a 40 a tam citovaná judikatura).
84. V posuzované věci představují účinky napadeného kolaudačního souhlasu povinnost žalobců strpět užívání bytového domu jeho uživateli, kdy takové užívání zahrnuje i parkování vozidel takových uživatelů. Zajištění parkovacích a odstavných stání souvisejících s užíváním bytového domu je však otázkou, která nemá být řešena v kolaudačním řízení, ale náleží do předcházejících fází řízení podle stavebního zákona, konkrétně do řízení o vydání společného povolení.
85. Důvodem zrušení rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení byla jeho nepřezkoumatelnost (body 65 a 66 zrušujícího rozsudku a body 51, 53 a 55 rozsudku NSS). Zrušení rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení po vydání kolaudačního souhlasu pro nepřezkoumatelnost nezpůsobuje nezákonnost kolaudačního souhlasu. Zrušovací důvod uvedený ve zrušujícím rozsudku ve znění rozsudku NSS se neprojevuje v právní sféře žalobců. Otázka zásahu do práv žalobců nedostatečným počtem parkovacích míst bytového domu nebyla zdejším soudem závazně řešena ani vyřešena (viz bod 53 rozsudku NSS), tudíž posouzení těchto konkrétních účinků kolaudačního souhlasu u žalobců by tak představovalo prvotní posouzení těchto otázek, a to by bylo v rozporu s tím, že v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu soud nemůže samostatně hodnotit skutkové a právní otázky, které se svou povahou týkají výlučně předmětu řízení o podmiňujícím aktu (srov. přiměřeně rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 8. 2023, č.j. 55 A 66/2022-208, body 37 až 39). Prolomí-li soud při rozhodnutí o žalobě § 75 odst. 1 s.ř.s. a přihlídně tak ke zrušení rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení, žádá OZNR, aby v rámci fair procesu přihlédl i k tomu, že od 1. 7. 2024 se změní právní regulace stanoveného počtu parkovacích a vyhrazených stání, a to úpravou uvedenou v § 152 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon ve spojení s vyhláškou č. 146/2024 Sb., o požadavcích na výstavbu. Podle právní úpravy účinné od 1. 7. 2024 je stanoven celkový počet parkovacích stání pro sporný bytový dům na 29. Ani žalobci nezpochybňují, že jen uvnitř bytového domu zřídil stavebník 33 parkovacích stání. Tudíž i jen parkovací stání zřízená uvnitř bytového domu vyhovují právní úpravě účinné od 1. 7. 2024. Už jen z tohoto důvodu a vzhledem k § 2 odst. 3 a 4 správního řádu není rozumné rušit kolaudační souhlas z důvodu pozdějšího zrušení rozhodnutí

o odvolání proti společnému povolení pro nepřekoumatelnost (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2024, č.j. 5 As 86/2023-24, bod 20).

86. OZNŘ není znám důvod, proč si žalobci vybrali právě ji a je nucena již po dobu několika roků čelit právním krokům žalobců. V případě, že žalobcům na srdci opravdu leží právě jen veřejné blaho a dostupnost parkování v místech, kde je jejich bytový dům, pak by přesvědčivost jejich lamentací neuškodilo, kdyby si zametli před vlastním prahem. Bytový dům žalobců byl povinen při svém povolení zajistit celkem 65 parkovacích stání a tyto zajistil tak, že 46 stání zřídil uvnitř svého objektu a 19 míst zajistil ve veřejném placeném parkovišti objektu Avalon (místa nejsou pro žalobce nijak vyhrazena a jsou zde k dispozici veřejnosti). Pro zajištění takových míst bytový dům žalobců samozřejmě žádnou výjimkou podle § 26 shora popsané vyhlášky, již se žalobci dovolávají u OZNŘ, nedisponoval. Dále to OZNŘ nekomentuje.
87. V závěrečné části svého vyjádření OZNŘ uvedla, že žalobci nejsou oprávněni řešit tvrzený (údajný) problém s nedostatkem parkovacích míst v tomto soudním řízení správním. Žalobci však mohou svá práva uplatnit v řízení o odvolání proti společnému povolení, které v důsledku zrušovacího rozsudku zdejšího soudu vede odvolací orgán. Bude-li společné povolení odvolacím orgánem potvrzeno, budou mít žalobci možnost takové rozhodnutí opět napadnout správní žalobou. Žalobci se tedy svých práv mohou domoci v soudním řízení správním o žalobě proti potvrzení společného povolení. Bude-li společné povolení pravomocně zrušeno, pak stavební úřad musí nařídit odstranění bytového domu, ledaže by byl povolen v opakovaném stavebním řízení podle § 129 odst. 1 písm. e), odst. 5 stavebního zákona (srov. přiměřeně rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 8. 2023, č.j. 55 A 66/2022-208, bod 40). OZNŘ závěrem poukazuje na to, že povolením užívání se nelegalizuje případné provedení stavby v rozporu se stavebním povolením nebo bez platného stavebního povolení. Kolaudační řízení neposkytuje prostor pro uplatňování práv vlastníků sousedních nemovitostí, byť se jich může dotknout, pokud by stavební úřad zkolaudoval něco, co zkolaudovat neměl. Pokud je zkolaudována stavba, která vykazuje nedostatky, může být podle § 129 stavebního zákona nařízeno její odstranění. Judikatura správních soudů je jednotná v tom, že kolaudace nebrání vydání rozhodnutí o odstranění stavby a jeho následnému vymáhání. Řízením, v němž soused může uplatnit většinu svých námitek, je tedy případné řízení o odstranění stavby (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2020, č.j. 43 A 113/2018-196, body 63 a 64). Žalobci neprokázali, že napadeným kolaudačním souhlasem, jímž bylo povoleno užívání stavby, může být dotčeno nějaké jejich právo, které by mohli v rámci procesu kolaudace bránit. Žalobcům nesvědčí aktivní věcná legitimace pro podání žaloby. OZNŘ proto navrhuje zamítnutí žaloby.

V.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 5) ze dne 28. 6. 2024

88. Osoba zúčastněná na řízení 5) k věci jen stručně uvedla, že s žalobou nesouhlasí a zrušení napadeného rozhodnutí považuje za nerealizovatelné s ohledem na škody, které by tím vznikly.

VI.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 18. 10. 2024

89. Osoba zúčastněná na řízení 1) (v textu tohoto vyjádření dále též jen „OZNŘ“) podáním ze dne 18. 10. 2024 doplnila své vyjádření k žalobě ve vztahu k bodu E vyjádření k žalobě následovně:
90. V době vydání kolaudačního souhlasu bylo společné povolení stavby ve znění změny stavby před dokončením pravomocné. Zrušujícím rozsudkem ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č.j. 10 As 167/2023-99, bylo po vydání kolaudačního souhlasu zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu o potvrzení společného povolení stavby. Uvažoval-li by soud při rozhodnutí o žalobě o prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s.ř.s. a přihlížel-li by tak ke zrušení rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení po vydání žalobou napadeného kolaudačního souhlasu, žádá osoba účastněná na řízení, aby v rámci fair procesu přihlédl i k tomu, že v

mezidobí Magistrát města Plzně, odbor stavebně správní, vydal rozhodnutí ze dne 19. 7. 2024, č.j. MMP/319941/24, jímž částečně změnil společné povolení stavby a ve zbytku odvolání žalobců zamítl a společné povolení potvrdil. V době rozhodování zdejšího soudu o žalobě žalobců tedy existuje pravomocné společné povolení stavby a není důvodu přihlížet k tomu, že po vydání kolaudačního souhlasu bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu o potvrzení původního společného povolení stavby.

VII.

Návrh žalobců na přerušení řízení

91. Žalobci návrhem ze dne 15. 11. 2024 požadovali přerušení řízení v této věci. Při jednání dne 12. 12. 2024 vzali tento svůj návrh zpět.

VIII.

Vyjádření účastníků a osob zúčastněných na řízení při jednání dne 12. 12. 2024

92. Žalobci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.
93. Žalovaný soudu při jednání předložil doplnění svého vyjádření k žalobě. Uvedl v něm, že jakkoliv je žaloba co do svého odůvodnění, resp. co do obsahu svých žalobních námitek poměrně rozsáhlá, má žalovaný za to, že podstatu žaloby lze shrnout do těchto (2) žalobních námitek:
1. stavba nedisponuje právním titulem, kterým by byla umístěna a stavebně povolena, tj. společným povolením (kdy je tvrzeno zrušení společného povolení správním soudem) a současně stavba nedisponuje jakýmkoliv rozhodnutím o změně stavby před dokončením (když je tvrzeno, že všechna vydaná rozhodnutí o změně stavby byla zrušena žalovanému nadřízeným správním orgánem) - v podstatě je namítána neexistence podmiňujícího rozhodnutí ve vztahu k napadenému kolaudačnímu souhlasu jakožto rozhodnutí podmíněnému v rámci fenoménu řetězení správních rozhodnutí;
 2. stavba nedisponuje potřebným (vyhláškou předepsaným) počtem parkovacích míst.
- Pro úplnost je dle žalovaného třeba dodat, že v žalobě je pak ještě v čl. VII. prezentována (3.) námitka v tom smyslu, že ve věci stavby rozhoduje stále stejná úřední osoba - žalobci zde konkrétně nenamítají žádnou vadu napadeného kolaudačního souhlasu ani vadu procesu jeho vydání, která by zakládala nezákonnost kolaudačního souhlasu; tuto námitku žalovaný považuje za zcela zjevně nedůvodnou a v rámci tohoto vyjádření se jí zabývat dále nebude.
94. V části vyjádření uvozené slovy „*III. /ABSENCE AKTIVNÍ VĚCNÉ LEGITIMACE - NEDOTČENÍ PRÁV ŽALOBCE/*“ žalovaný dále uvedl, že je v prvé řadě toho názoru, že žaloba je nedůvodná, když není v potřebném rozsahu tvrzeno, a především následně prokázáno skutečné negativní dotčení práv žalobců napadeným kolaudačním souhlasem - jinak řečeno, žalovaný je toho názoru, že žalobci postrádají aktivní věcnou legitimaci. Žalovaný je zde ve shodě se názorem prezentovaným ve vyjádření stavebníka k žalobě, že je nezbytné od sebe důsledně odlišovat otázku aktivní procesní (žalobní) legitimace na jedné straně, tj. zdali je osoba žalobce osobou k podání žaloby oprávněnou a na straně druhé otázku aktivní hmotné (věcné) legitimace, tj. otázku, zda je osoba žalobce skutečně napadeným rozhodnutím dotčena a zkrácena na svých veřejných subjektivních právech. Žalovaný nijak nezpochybňuje aktivní procesní (žalobní) legitimaci žalobců, když jakkoliv tito nebyli účastníky kolaudačního řízení, zásah do svých práv jakožto základní podmínku přípustnosti žaloby v žalobě přinejmenším v minimální míře tvrdí, což je dle judikatury správních soudů pro existenci žalobní (procesní) legitimace dostačující a není tedy namístě žalobu odmítnout proto, že by byla žaloba podána osobou zjevně neoprávněnou [ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].
95. Žalovaný je však toho názoru, že žalobci řádně netvrdí a ani neprokazují negativní dotčení jejich veřejných subjektivních práv napadeným kolaudačním souhlasem. Pro posouzení aktivní hmotné (věcné) legitimace je podstatné, zda napadený kolaudační souhlas byl v některém ohledu

způsobit zasáhnout právní sféru žalobců či nikoliv. Z § 122 odst. 2 ve spojení s § 122 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad v rámci kolaudačního řízení zkoumá, zda je dokončená stavba, popřípadě její část, schopná samostatného užívání, v souladu s povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Smyslem kolaudačního řízení a rozhodnutí je tedy posoudit, zda stavba byla provedena ve shodě s tím, jak byla povolena, a zda je způsobilá řádně plnit svůj účel. Stavební úřad tak kolaudací završuje proces kontroly toho, zda byly dodrženy podmínky stanovené v řízení územním a stavebním (v daném případě v řízení společném), tedy v řízeních předcházejících zahájení stavby, v nichž se rozhodovalo o tom, jak bude daná stavba provedena (vč. budoucího užívání). Právě v těchto řízeních mohou uplatňovat námitky proti dané stavbě sousedé stavby, jejichž vlastnická či jiná věcná práva by mohla být stavbou přímo dotčena. Pravomocným ukončením územního a stavebního (v daném případě společného) řízení jsou však procesní práva sousedů stavby vyčerpána, neboť rozhodnutí, jímž se toliko potvrzuje dodržení předem stanovených podmínek, na ně již dopad mít nemůže. Žalovaný si je vědom, že judikaturou správních soudů bylo dovozeno, že existence aktivní věcné legitimace sousedů stavby jakožto „neúčastníků“ kolaudačního řízení není a priori vyloučena, avšak soudy též dovodily, že tato [je] spíše výjimkou, kdy musí nastat natolik specifické a intenzivní okolnosti, které jsou v žalobě dostatečně přesvědčivě tvrzeny a následně prokázány. Tak tomu však dle žalovaného v projednávané věci není.

96. Žalobci svou věcnou legitimaci zakládají na tvrzení o zásahu do práva na ochranu vlastnictví, když dále uvádějí (viz poslední odst. čl. VI. žaloby), že jimi tvrzený nedostatečný počet parkovacích a odstavných stání se promítá do hodnoty nemovitosti jimi vlastněné, jakož má i negativní dopad na pohodu bydlení v dané lokalitě, kdy situaci v lokalitě ohledně možnosti parkování hodnotí jako neuspokojivou. Tato zcela obecná tvrzení žalobců (obsažená v čl. VI. žaloby) považuje žalovaný pro účely unesení břemena tvrzení za nedostatečná. Předestření relevantních žalobních tvrzení a označení důkazů k jejich prokázání je přitom plně v dispozici žalobce. Není úkolem soudu za žalobce domýšlet, jakým konkrétním způsobem a v jakém konkrétním rozsahu mohlo napadeným rozhodnutím dojít k dotčení jejich právní sféry, a vyhledávat důkazy k jeho prokázání. V neposlední řadě je vhodné dodat, že (a to je třeba zdůraznit) i pokud by měli žalobci pravdu ohledně nedostatečného počtu parkovacích míst, jejichž užívání je povoleno kolaudačním souhlasem, oproti počtu předepsanému vyhláškou, jakože toto žalovaný vylučuje, nepovažuje žalovaný ani v takovém případně námitku nedostatečného počtu parkovacích a odstavných stání za natolik intenzivní zásah do právní sféry žalobců, který by mohl vést k výjimečnému shledání aktivní věcné legitimace žalobců k podání žaloby proti kolaudačnímu rozhodnutí. Již jen z těchto prezentovaných důvodů by měla být žaloba zamítnuta.
97. V části vyjádření uvozené slovy „IV. / (NE)EXISTENCE PODMIŇUJÍCÍHO ROZHODNUTÍ/“ žalovaný konstatoval, že se musí dále vyjádřit k námitce nezákonnosti kolaudačního souhlasu z důvodu neexistence podmiňujícího rozhodnutí - tj. z důvodu zrušení, resp. změny společného povolení. Ve shodě s žalobci je žalovaný toho názoru, že pro posouzení dané otázky jsou klíčové závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č.j. 6 As 211/2017-88, známém též jako „*Peklo na Čertovině*“ (dále též jen „*usnesení Peklo na Čertovině*“), kdy tyto pro projednávanou věc relevantní závěry lze shrnout takto:
 - V řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke

zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu.

V podmínkách projednávané věci by tedy soud měl zohlednit tvrzené zrušení/změnu společného povolení, resp. navazujících rozhodnutí o změně stavby před dokončením, i pokud k těmto došlo po vydání kolaudačního souhlasu.

- Avšak (podle usnesení Pekla na Čertovině) zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí nevede vždy k automatickému zrušení podmíněného rozhodnutí soudem, nýbrž je třeba podle okolností daného případu vyhodnotit, jaký vliv má zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného.

98. Tyto závěry je pak třeba aplikovat na skutkový stav projednávané věci, resp. na povolovací proces stavby, který si žalovaný dovoluje stručně připomenout (a v podstatě vymezit sporné a nesporné skutečnosti):

- Společné povolení

Dne vydal 13. 8. 2021 vydal žalovaný na základě předchozí žádosti stavebníka společné povolení č.j. UMO3/24816/21, kterým umístil předmětnou stavbu do území a tuto stavebně povolil. Toto rozhodnutí nebylo nikdy zrušeno.

- 1. rozhodnutí o odvolání

Společné povolení bylo následně potvrzeno rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 9. 2. 2022, č.j. MMP/046461/22 (dále též jen „1. rozhodnutí o odvolání“). V důsledku 1. rozhodnutí o odvolání nabylo společné povolení právní moci.

(První) 1. rozhodnutí o odvolání bylo nicméně rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2023, č.j. 57 A 36/2022-129, zrušeno, avšak bylo zrušeno právě a jen 1. rozhodnutí o odvolání, nikoliv společné povolení, které tak „pouze“ dočasně pozbylo právní moci, a to v době po vydání napadeného kolaudačního souhlasu (s ohledem přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti výše specifikovanému rozsudku krajského soudu).

- 1. a 2. změna stavby

V době následující po vydání společného povolení rozhodl žalovaný k žádostem stavebníka o změnách stavby před dokončením - žalovaný činí nesporné, že tato rozhodnutí žalovaného byla posléze nadřízeným správním orgánem zrušena, avšak stalo se tak ještě před vydáním kolaudačního souhlasu a kolaudační souhlas tak není ve vztahu k těmto zrušeným rozhodnutím podmíněným aktem, když kolaudační souhlas nijak nedeklaroval soulad stavby s těmito rozhodnutími, a tedy tato zrušená rozhodnutí o změně stavby před dokončením jsou pro posouzení otázky zákonnosti kolaudačního souhlasu bez významu a není třeba k nim dále přihlížet.

- 3. změna stavby

Naproti tomu ještě v době „přívodní“ právní moci společného povolení rozhodl dne 13. 3. 2024 žalovaný (postupem podle § 118 odst. 6 stavebního zákona, tj. rozhodnutím vydaným na místě při kontrolní prohlídce) o 3. změně stavby před dokončením (dále též jen „3. změna stavby“), kdy tato změna spočívala ve změně vnitřních dispozic bytových jednotek tak, že pouze 7 bytových jednotek bylo o dispozici 1+kk, zbývající bytové jednotky měly dispozici větší.

- 2. rozhodnutí o odvolání

V době po vydání napadeného kolaudačního souhlasu a následném zrušení 1. rozhodnutí o odvolání zdejší soudem bylo Magistrátem města Plzně dne 19. 7. 2024 vydáno pod č.j. MMP/319941/24 v pořadí 2. rozhodnutí o odvolání proti společnému povolení (dále též jen „2. rozhodnutí o odvolání“), kterým bylo společné povolení částečně měněno a ve zbylém

rozsahu potvrzeno; k otázce změn společného povolení se žalovaný vyjadřuje dále, na tomto místě je podstatné uvést zejména skutečnost, že v důsledku 2. rozhodnutí o odvolání nabylo společné povolení opět právní moci, která trvá i k dnešnímu dni.

99. Žalovaný v návaznosti na rekapitulaci skutkového stavu připomíná dříve citované závěry usnesení Pekla na Čertovině, které lze shrnout tak, že aby byla námitka směřující proti společnému povolení v řízení o žalobě proti kolaudačnímu souhlasu důvodná, a tedy na jejím základě mohl být napadený kolaudační souhlas soudem zrušen, je nezbytné, aby:

1. společné povolení bylo skutečně zrušeno či změněno,
2. zrušení a změna společného povolení byla žalobou namítána,
3. aby ke zrušení nebo změně došlo v době po vydání kolaudačního souhlasu,
4. aby zrušení nebo změna společného povolení měla podstatný vliv na zákonnost kolaudačního souhlasu.

Žalovaný je toho názoru, že v projednávané věci zcela jistě není splněna poslední jmenovaná podmínka č. 4, totiž že by tvrzené zrušení společného povolení, resp. kterákoliv z jeho změn (zejména změna provedená 2. rozhodnutím o odvolání) měly podstatný vliv na zákonnost kolaudačního souhlasu. Současně má žalovaný důvodné pochybnosti o splnění podmínky č. 1, tj. ohledně zrušení, resp. změny společného povolení (jak bude vysvětleno vzápětí).

Otázka zrušení či změny společného povolení

100. Žalovaný setrvává na svém názoru prezentovaném v prvním písemném vyjádření k žalobě, že společné povolení ani 3. změna stavby, tedy rozhodnutí, která jsou ve vztahu k napadenému kolaudačnímu souhlasu rozhodnutími podmiňujícími, nebyla nikdy zrušena. Zrušeno bylo „pouze“

1. rozhodnutí o odvolání. Naopak v době po podání žaloby bylo vydáno 2. rozhodnutí o odvolání, které fakticky potvrdilo společné povolení a 3. změnu stavby jakožto akty zákonné, a to s účinky ex tunc. Podmínku zrušení společného povolení tak žalovaný považuje za nesplněnou. Dále je třeba se vypořádat s otázkou změny společného povolení v době po vydání kolaudačního souhlasu. Je totiž třeba připustit, že 2. rozhodnutí o odvolání přinejmenším formálně (lze říci také procesně) měnilo výrok společného povolení. Avšak fakticky (lze říci také hmotněprávně) dle názoru žalovaného k žádné relevantní změně společného povolení nedošlo, k čemuž lze dospět při srovnání výrokové části 2. rozhodnutí o odvolání se společným povolením ve znění 3. změny stavby. Konkrétně 2. rozhodnutí o odvolání formálně mění tyto části společného povolení:

1) změna umístění stavby na pozemcích; zde se ovšem jedná toliko o změnu označení pozemků v důsledku předchozích změn v parcelaci, ale fakticky se jedná o tytéž pozemky, na kterých byla stavba umístěna a povolena společným povolením - změna bylo vyvolaná toliko formální změnou v označení pozemků, když tyto již nebyly ke dni vydání 2. rozhodnutí o odvolání označeny tím parcelním číslem, kterým byly označeny ve společném povolení - uvedené se týká pozemků označených ve společném povolení parc. č. XI., XJ., XK., XL., XM. Fakticky je tedy stavba umístěna a povolena na stále stejných pozemcích.

2) změna ve vnitřní dispozici stavby, kdy se mění vnitřní dispozice 56 bytových jednotek tak, že podstatná část z nich má mít nově 2 a více obytných místností: konkrétně 7 x 1+kk, 39 x 1+1 a 10 x 2+kk; v rozsahu této změny však 2. rozhodnutí o odvolání zcela odpovídá dříve vydané 3. změně stavby před dokončením, která nebyla nikdy zrušena - je tedy otázkou, zdali se může v tomto rozsahu změn vnitřních dispozic jednat o změnu stavby v právním slova smyslu (když ve faktickém smyslu je toto vyloučeno), žalovaný je názoru se ani de lege o žádnou změnu nejedná.

3) změna počtu parkovacích stání (49 parkovacích stání namísto 33 parkovacích stání); jakkoliv je pravdou, že došlo formálně k doplnění výroku společného povolení o umístění dalších 16

parkovacích stání v docházkové vzdálenosti mimo prostory stavby, fakticky se oproti stavu povolovaném společným povolením neměnilo nic, kdy již původní společné povolení počítalo s dodatečnými 16 parkovacími místy mimo prostory stavby, avšak formální chybou nebylo těchto 16 parkovacích míst zahrnuto do výroku společného povolení - jejich umístění a povolení již společným povolením bylo nicméně patrné z odůvodnění společného povolení (viz str. 41 společného povolení - vypořádání námítky č. 8); opět lze tedy konstatovat, že ani co do počtu parkovacích stání nebylo společné povolení 2. rozhodnutím o odvolání fakticky žádným způsobem změněno.

101. Ze shora uvedených důvodů je žalovaný přesvědčen, že v rozsahu výroku 2. rozhodnutí o odvolání vymezení (i) počet parkovacích stání, (ii) vnitřní dispozici stavby, resp. vnitřní dispozici bytů a (iii) umístění stavby na pozemcích se de lege ani de facto nejedná o změnu společného povolení, jakkoliv se tato formulace ve výroku 2. rozhodnutí o odvolání vyskytuje, když všechny předmětné změny byly již předtím povoleny 3. změnou stavby, která nepozbyla nikdy platnosti, a tyto změny tak byly 2. rozhodnutím o odvolání toliko zopakovány - v rozsahu těchto částí výroku považuje žalovaný 2. rozhodnutí o odvolání za potvrzující rozhodnutí ve vztahu ke společnému povolení, nikoliv za rozhodnutí pozměňující. Skutečnost, že společné povolení ve znění 3. změny stavby nebylo 2. rozhodnutím o odvolání fakticky měněno, je pak zcela jasně patrná při srovnání výroků 2. rozhodnutí o odvolání a výroku kolaudačního souhlasu:

1) zcela odpovídá specifikace vnitřních dispozic, tj. 56 bytových jednotek, kdy pouze 7 z nich je dispozice 1+kk - výroky jsou v této části shodné

2) zcela odpovídá počet parkovacích stání - 33 parkovacích stání přímo v bytovém domě + 16 v docházkové vzdálenosti - výroky jsou v této části shodné

3) pozemky, na kterých je stavba umístěna jsou totožné - v rámci férovosti je nicméně třeba připustit jedinou, z pohledu žalovaného nepodstatnou odchylku, kdy 16 parkovacích stání je podle 2. rozhodnutí o odvolání umístěno na pozemcích přímo sousedících s těmi uvedenými v kolaudačním souhlasu, resp. ve společném povolení - dle názoru žalovaného se však jedná ve vztahu k žalobcům o tak nepodstatnou odchylku, že [je] vyloučeno, aby jejich subjektivní veřejná práva mohla být touto odchylkou jakkoliv dotčena - tedy žalobci by zcela postrádali aktivní věcnou legitimaci. Je namístě zopakovat, že uvedená odchylka se dotýká toliko 16 externě zajištěných parkovacích stání, nikoliv pozemků, na nichž je stavba umístěna a povolena.

102. Žalovaný z uvedených důvodů považuje podmínku zrušení nebo změny společného povolení jakožto titulu ke zrušení kolaudačního souhlasu za nesplněnou.

Otázka (ne)podstatného vlivu zrušení/změny společného povolení

103. I pokud by soud přes výše uvedené dospěl k závěru, že v rámci povolovacího procesu stavby došlo ke změně společného povolení ve znění 3. změny stavby, provedené 2. rozhodnutím o odvolání, je žalovaný skálopevně přesvědčen, že tato změna nemohla mít podstatný vliv na zákonnost kolaudačního souhlasu. Tento závěr přitom žalovaný vyvozuje právě ze skutečnosti, že stavba povolená společným povolením ve znění 3. změny stavby, resp. 2. rozhodnutím o odvolání, je stavbou totožnou se stavbou, jejíž užívání bylo povoleno napadeným kolaudačním souhlasem. Pro ověření pravdivosti tohoto závěru lze opět poukázat na prosté srovnání výroku společného povolení ve znění 2. rozhodnutí o odvolání s výrokem kolaudačního souhlasu, kdy tyto jsou, pokud jde o vymezení stavby, totožné, zejména, nikoliv výlučné:

1) zcela odpovídá specifikace vnitřních dispozic, tj. 56 bytových jednotek, kdy pouze 7 z nich je dispozice 1+kk;

2) zcela odpovídá počet parkovacích stání - 33 parkovacích stání přímo v bytovém domě + 16 v docházkové vzdálenosti;

3) pozemky, na kterých je stavba umístěna, jsou totožné – jedinou, pro posouzení věci nepodstatnou, odchylkou je skutečnost, že 16 parkovacích stání v docházkové vzdálenosti je podle 2. rozhodnutí o odvolání umístěno na pozemcích přímo sousedících s těmi uvedenými v kolaudačním souhlasu.

104. Žalovaný tedy opakuje svůj závěr, že ani případná změna společného povolení 2. rozhodnutím o odvolání neměla podstatný vliv na zákonnost kolaudačního souhlasu tak, aby tento vliv zakládal nezákonnost kolaudačního souhlasu a ve svém důsledku jeho zrušení soudem, když jediná provedená změna (a to změna pozemků pro 16 parkovacích míst v docházkové vzdálenosti) byla z hlediska možného dotčení práv žalobců zjevně nevýznamná. Žalovaný uzavírá tak, že námitku absence společného povolení, resp. námitku jeho změny v době po vydání kolaudačního souhlasu, [považuje] za nedůvodnou.

Otázka žalobní námitky a doby zrušení/změny společného povolení

105. Pro úplnost žalovaný pouze velmi stručně dodává, že podmínku č. 2 - existenci žalobní námitky poukazující na zrušení/změnu společného povolení - považuje za splněnou. Pokud jde o podmínku č. 3, tj. že ke zrušení/změně společného povolení došlo v době po vydání kolaudačního souhlasu, považuje žalovaný za nesplněnou přinejmenším ve vztahu k 1. změně stavby a 2. změně stavby, jejichž zrušením žaloba též argumentuje, avšak které jsou z pohledu žalovaného pro posouzení věci nepodstatné.
106. V části vyjádření uvozené slovy „V. / (NE)DOSTATEČNÝ POČET PARKOVACÍCH A Odstavných stání/“ žalovaný uvedl, že v neposlední řadě, pokud jde o námitku nedostatečného počtu parkovacích a odstavných stání, odkazuje na své předchozí vyjádření v tom smyslu, že počet parkovacích stání zcela odpovídá požadavkům dle právních předpisů, když:
- již společným povolením bylo umístěno a povoleno výše deklarovaných 33 parkovacích a odstavných stání v rámci stavby a dalších 16 parkovacích stání umístěných v docházkové vzdálenosti (jakkoliv je třeba přiznat, že 16 parkovacích stání nebylo ve výroku společného povolení v původním znění chybně uvedeno a umístění těchto stání bylo patrné toliko z odůvodnění společného povolení)
 - společným povolením ve znění 2. rozhodnutí o odvolání bylo kromě 33 parkovacích stání uvnitř stavby již do výroku zahrnuto i oněch 16 parkovacích stání vně stavby
 - lze tedy shrnout, že v rámci stavby bylo pro její potřebu umístěno a povoleno celkem 49 parkovacích stání
 - současně stejných 49 parkovacích stání bylo povoleno k užívání napadeným kolaudačním souhlasem
 - dle vyhlášky, resp. příslušné ČSN normy, činí minimální počet stání pro stavbu daných parametrů právě 49 stání.
107. Je tedy nezbytné uzavřít, že kolaudačním souhlasem bylo povoleno užívání stavby s dostatečným počtem parkovacích stání, a i druhá žalobní námitka prezentovaná v čl. VI. žaloby je tedy nedůvodná.
108. K dané námitce pak žalovaný dodává, že v rámci řízení o žalobě proti kolaudačnímu souhlasu není možné, aby byly přezkoumávány a hodnoceny otázky týkající se svou povahou výlučně předmětu řízení o umístění stavby, resp. řízení o vydání o stavebního povolení - v daném případě ve společném řízení. Otázky ohledně parkování, tzv. dopravy v klidu, se v rámci procesu povolování staveb řeší právě v první fázi povolování stavby, tj. při umístění stavby do území, kdy je povinností žalovaného jako stavebního úřadu posoudit, zda je záměr v souladu s charakterem území, zejména s obecnými požadavky na využívání území a také s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu (srov. § 90 stavebního zákona). Nedostatečný

počet parkovacích míst, který žalobci v žalobě namítají, i pokud by tato námitka byla důvodnou (což žalovaný vylučuje), je primárně důsledkem společného rozhodnutí, ve znění 3. změny stavby a 2. rozhodnutí o odvolání, nikoli důsledkem kolaudačního souhlasu. Přitom s ohledem na koncentraci řízení je možné námitky, které se vztahují k předmětu územního a stavebního řízení, resp. zde společného řízení, uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoli v řízení navazujícím. Na uvedeném závěru nemění nic ani usnesení Peklo na Čertovině, ve kterém rozšířený senát [Nejvyššího správního soudu] jasně deklaruje, že jakkoliv je za definovaných podmínek otevřena možnost „dodatečného“ uplatnění žalobní námitky v tom smyslu, že podmíněné rozhodnutí je založeno na nezákonném (zrušeném či změněném) podmiňujícím rozhodnutí, nemůže v žádném případě aplikace této zásady vést k tomu, aby v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí byly samostatně uplatňovány a posuzovány skutkové a právní otázky týkající se svou povahou výlučně předmětu řízení o podmiňujícím rozhodnutí a aby tak byla prolamována koncentrace stanovená v příslušných ustanoveních stavebního zákon (viz body 36 a 37 usnesení Peklo na Čertovině). V kolaudačním řízení již není (a nemůže být) znovu zkoumáno umístění a povolení stavby z hlediska počtu povolených parkovacích stání. I námitku nedostatečného počtu parkovacích míst tak hodnotí žalovaný jako nedůvodnou.

109. Zejména s ohledem na shora uvedené je žalovaný názoru, že žaloba brojící proti napadenému kolaudačnímu souhlasu je nedůvodná.

IX.

Posouzení věci soudem

110. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu přihlédl i ke stavu následnému, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

111. Z obsahu napadeného kolaudačního souhlasu ze dne 4. 4. 2024 vyplývá, že jím bylo povoleno užívání stavby „*Novostavba bytového domu III. v ul. Poděbradova, Plzeň*“, nacházející se na specifikovaných pozemcích, provedené podle společného povolení ze dne 13. 8. 2021, č.j. UMO3/24816/21, a změny stavby před jejím dokončením ze dne 13. 3. 2024.
112. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2023, č.j. 57 A 36/2022 - 129, bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 9. 2. 2022, č.j. MMP/046461/22, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 3, odboru stavebně správního a investic ze dne 13. 8. 2021, č. j. UMO3/24816/21. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č.j. 10 As 167/2023 - 99.
113. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl: „*Vzhledem k tomu, že žalobci vznesli konkrétní námitky, které se týkaly počtu parkovacích míst [(např. námitky žalobce a) doručené stavebnímu úřadu dne 19. 4. 2021, námitky žalobce b) doručené stavebnímu úřadu 13. 4. 2021, vyjádření žalobce b) doručené stavebnímu úřadu dne 9. 6. 2021], měl se již stavební úřad, a poté žalovaný [odvolání žalobce a) a odvolání žalobce b) obě doručené stavebnímu úřadu dne 10. 9. 2021] dostatečně podrobně zabývat počtem parkovacích míst včetně vzniklých rozporů a tyto rozpory odstranit. Případně vysvětlit, proč je bilance parkovacích stání správná. To však stavební úřad neučinil a žalovaný daná pochybení nenapravit. V důsledku toho je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.*”
114. Nejvyšší správní soud se zabýval také otázkou aktivní věcné legitimace žalobců, přičemž uvedl, že „*nemá v projednávané věci pochyb o tom, že žalobci jsou aktivně procesně legitimováni k podání žaloby. Žalobci namítali nezajištění dostatečného množství parkovacích míst u stavebního záměru už ve správním řízení a následně i v žalobě. To odůvodňovali především zvýšením dopravní zátěže v rezidenční lokalitě, snížením kvality bydlení a problémy s parkováním. V řízení o žalobě tato tvrzení rozvinuli např. o zvýšený počet obyvatel, hluk*

a zplodiny z automobilů v dané lokalitě (to je ovšem jen důsledkem již dříve namítané zvýšené dopravní zátěže). Není proto pravda, že by žalobci hájili pouze veřejný zájem, ale uvedli též konkrétní tvrzení, proč je do jejich vlastních práv přímo zasahováno. Tato tvrzení tedy nedomyšlel krajský soud, jak mylně tvrdí stěžovatelka. Jak bylo výše uvedeno, přímé dotčení práv sousedů může být způsobeno rovněž hlukem, zápachem či zvýšenou dopravní zátěží. Vzhledem k tomu, že se tedy nemusí vždy jednat jen o fyzické dotčení společných částí domu, může být žalobce a) dotčen „nefyzickými“ projevy a důsledky stavebního záměru. Společné části domu mohou být zasazeny zvýšenou dopravou, nedostatečným zajištěním parkovacích míst či zvýšeným počtem procházejících obyvatel. To vše může nepochybně zasáhnout také do vlastnického práva žalobce a). NSS dále dodává, že žalobce b) byl účastníkem správního řízení právě z důvodu, že je vlastníkem bytové jednotky, která sousedí se stavebním záměrem”.

115. Dlužno doplnit, že napadený kolaudační souhlas byl vydán v průběhu platnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č.j. 10 As 167/2023 - 61, kterým byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.
116. Dne 19. 7. 2024 vydal Magistrát města Plzně nové rozhodnutí o odvolání, ve kterém rozhodl tak, že „A) rozhodnutí stavebního úřadu se mění, a to tak, že 1) Výrok rozhodnutí v umístění záměru na pozemcích na str. 1 rozhodnutí: Na pozemku parc. č. XI. (ostatní plocha), parc. č. XJ. (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XA. (ostatní plocha), parc. č. XK. (ostatní plocha), parc. č. XL. (ostatní plocha), parc. č. XM. (ostatní plocha), parc. č. XN. (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XO. (ostatní plocha) po provedené změně výroku rozhodnutí v umístění záměru na pozemcích na str. 1 rozhodnutí zní: Na pozemku parc. č. XO. (ostatní plocha), parc. č. X. (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XA. (ostatní plocha), parc. č. XB. (ostatní plocha), 2) výrok rozhodnutí v obsahu stavby na str. 2 rozhodnutí: V bytovém domě bude umístěno 56 bytových jednotek o velikosti 1 + kk, dvě obchodní jednotky a dvě kanceláře se zázemím. V 1.PP a v 1. NP je navrženo 33 parkovacích míst, z toho 3 stání vyhrazené pro osoby se sníženou schopností pohybu a orientace. po provedené změně výroku v obsahu stavby na str. 2 rozhodnutí zní: V bytovém domě bude umístěno 56 bytových jednotek, a to 7× 1+kk, 39 × 1+1 a 10× 2+kk, dvě obchodní jednotky a kanceláře se zázemím. V 1.PP a v 1. NP je navrženo 49 parkovacích míst, z toho 3 stání vyhrazené pro osoby se sníženou schopností pohybu a orientace. B) Pokud se týká částí výroku změnou nedotčených, podaná odvolání se zamítají a napadené rozhodnutí se v těchto částech potvrzuje.”

B.

117. Pro rozhodnutí věci jsou podstatné závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2024, č.j. 8 As 227/2023-77.
118. V bodu 36 rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Jde-li však o vztah kolaudačního souhlasu a (dodatečného) stavebního povolení, zde bude dán důvod pro zrušení kolaudačního souhlasu téměř vždy, pokud je zrušeno či změno stavební povolení (viz bod [38] níže). Navíc v nyní projednávané věci otázky řešené v řízení o žalobě proti dodatečnému stavebnímu povolení ke stavbě i) a v řízení o žalobě proti kolaudačnímu souhlasu spolu věcně souvisí. Výška stavby a tvar střechy zjevně souvisí s množstvím bytů, které v bytovém domě budou. Čím vyšší stavba, tím více bytů lze postavit. Zároveň sedlová střecha umožňuje zhotovit podkrovní byty. Tyto otázky tak spolu vzájemně souvisí. Nízký počet parkovacích míst u bytového domu pak souvisí s tím, zda se zhorší parkování na stávajících místech. Pokud totiž nebude vybudován dostatečný počet nových parkovacích míst, povede to logicky k tomu, že noví obyvatelé bytového domu budou parkovat na již existujících místech, což by zjevně zhoršilo parkování pro ostatní obyvatele v lokalitě, kteří stávající parkovací místa dosud využívali.”
119. V odkazovaném bodu 39 rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Nejvyšší správní soud již v rozsudku obec Mrač v návaznosti na usnesení Peko na Čertovině ve vztahu k § 119 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 (tato úprava byla následně od 1. 1. 2018 přesunuta právě do § 122 odst. 3 stavebního zákona) dospěl k závěru, že „ze spisové dokumentace je patrné, že společné rozhodnutí bylo zrušeno v přezkumném řízení, a to ke dni 10. 7. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ministryně o rozkladu proti zrušujícímu rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj. Ve světle výše uvedených závěrů rozšířeného senátu ve věci Peko na Čertovině je tak nutno konstatovat, že krajský soud měl k žalobní námitce zrušení společného rozhodnutí (jako rozhodnutí podmiňujícího) zohlednit, nehledě na to, že k němu došlo až po vydání

přezkoumávaného kolaudačního souhlasu (tj. podmíněného rozhodnutí). Pokud by tedy krajský soud postupoval v souladu se závěry rozšířeného senátu, musel by dospět k závěru o nezákonosti napadeného kolaudačního souhlasu, neboť ten zjevně nemůže splňovat podmínky stanovené ve výše citovaném § 119 odst. 2 stavebního zákona, jestliže došlo ke zrušení společného rozhodnutí. Nemůže totiž deklarovat soulad stavby s rozhodnutím o umístění stavby a stavebním povolením, které není pravomocné.“ (bod 30 rozsudku obec Mrač). Tyto závěry jsou použitelné i v nyní projednávané věci. Kolaudační souhlas ve vztahu ke stavbě i) nemůže deklarovat soulad stavby s dodatečným stavebním povolením k této stavbě podle § 122 odst. 3 stavebního zákona, jestliže to bylo zrušeno. Kolaudační souhlas tak je co do stavby i) nezákonný a je namístě jej zrušit.”

120. V bodu 40 rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že při posouzení zákonnosti kolaudačního souhlasu nelze zohlednit turženou dobrou víru osob zúčastněných na řízení I), IV) a V) ve správnost dodatečného stavebního povolení ke stavbě i) (body [13] a [14] výše). Ta totiž nemůže mít přednost před prosazením objektivní zákonnosti na základě žaloby proti správnímu rozhodnutí, jelikož soudní řád správní neumožňuje z tohoto důvodu žalobu zamítnout (rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2020, č. 2 As 58/2019-80, bod 20).”
121. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá nejen aktivní procesní způsobilost žalobců k podání žaloby proti kolaudačnímu rozhodnutí, když i ten, kdo není účastníkem řízení o vydání kolaudačního rozhodnutí může proti němu podat žalobu, nýbrž také to, že tak mohou činit v souvislosti s námitkou týkající se „parkovacích míst”.
122. Situace nyní souzené věci je po právní stránce totožná s věcí souzenou Nejvyšším správním soudem. Žalobci podali žalobu proti kolaudačnímu souhlasu, učinili tak v souvislosti s námitkou týkající se parkovacích míst, a následně bylo „zrušeno, resp. změněno stavební povolení”. Soud také nemohl přihlížet k eventuální dobré víře osob zúčastněných na řízení. Soud proto žalobě vyhověl.

C.

123. Jde-li o skutečnost, že v nyní souzené věci nebylo soudem zrušeno stavební povolení, nýbrž „pouze” rozhodnutí o odvolání, je vhodné uvést následující.

a)

124. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2013, č.j. 4 As 10/2012, uvedl, že „z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80)”.
125. V rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č.j. 4 As 184/2018 - 40, Nejvyšší správní soud uvedl: „Ze zásady jednoty správního řízení vyplývá, že prvoinstanční i odvolací řízení tvoří jeden celek, přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování a totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu.”
126. Na rozhodnutí vydané správním orgánem v prvním stupni a rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání proti tomuto rozhodnutí je nutno nahlížet jako na jeden celek, který se dotváří teprve v průběhu odvolacího řízení. Význam tohoto spojení spočívá zejména v tom, že pravomocné rozhodnutí vzniká až v okamžiku, kdy odvolací orgán potvrdí, změní nebo zruší a případně nově nahradí prvostupňové rozhodnutí. Teprve tímto aktem dochází k ustálení právního stavu, který je závazný pro účastníky řízení i pro správní orgány, protože právě v kombinaci obou stupňů se sjednocují veškeré skutkové i právní závěry. Rozhodnutí v prvním stupni proto nelze posuzovat izolovaně, neboť je to až rozhodnutí o odvolání, které mu vtiskuje konečnou podobu a právní účinky, jež jsou nezbytné pro dosažení právní jistoty a vymahatelnosti.
127. Zdůraznit je třeba, že to platí i v případě, kdy se odvolací orgán zcela ztotožní se závěry prvoinstančního rozhodnutí a odvolání zamítne jako nedůvodné. Zamítnutím odvolání je totiž

potvrzena platnost i právní účinky rozhodnutí vydaného v prvním stupni, a teprve toto spojení dává vzniknout konečnému správnímu aktu, který nabývá právní moci. Rozhodnutí odvolacího orgánu, i když jen potvrzuje prvostupňový výrok, je procesně nepostradatelným krokem, neboť právě tímto aktem se ustavuje závazný právní stav pro účastníky i správní orgány.

128. Zbývá zodpovědět otázku, jak nahlížet na situaci, kdy je proti rozhodnutí odvolacího orgánu podána žaloba, na základě ní soud toto rozhodnutí zruší a odvolací orgán vydá nové rozhodnutí o odvolání.
129. Soud má za to, že jestliže soud zruší rozhodnutí odvolacího orgánu, původní rozhodnutí tím pozbývá právní existence a správní orgán je povinen vydat rozhodnutí nové, a to na základě závazného právního názoru vysloveného soudem. Takto nově vydané rozhodnutí, jakkoli se týká téhož merita věci a má podobné odůvodnění, je z pohledu práva samostatným správním aktem, který nahrazuje předchozí zrušené rozhodnutí. Z hlediska procesní i materiální stránky tedy nejde o pokračování téhož aktu, nýbrž o rozhodnutí nové.
130. Zrušením rozhodnutí odvolacího orgánu soudem se totiž ruší i původní ucelený správní akt, jenž zahrnoval rozhodnutí prvního stupně a odvolací rozhodnutí jako jeden celek. Po takovém soudním zásahu pozbývá původní celek svoji právní existenci a odvolací orgán je povinen vydat rozhodnutí nové. Tím vzniká zcela nový ucelený správní akt, v němž se znovu prolínají závěry prvostupňového rozhodnutí a nového rozhodnutí odvolacího orgánu. Původní prvoinstanční rozhodnutí a původní rozhodnutí o odvolání jsou celek odlišný od nového celku, který je složením původního prvoinstančního rozhodnutí a nového rozhodnutí o odvolání.
131. Uvedené je významně posíleno z pohledu závěru o tom, že správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování a totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Původní prvoinstanční rozhodnutí a původní rozhodnutí o odvolání se jakožto celek vztahují k časovému okamžiku v době vydání původního rozhodnutí o odvolání. Oproti tomu celek složený z původního prvoinstančního rozhodnutí a nového rozhodnutí o odvolání se vztahuje k časovému okamžiku v době vydání nového rozhodnutí o odvolání.

b)

132. Podle § 122 odst. 3 stavebního zákona, je-li žádost o kolaudační souhlas úplná a dokončená stavba, popřípadě část stavby schopná samostatného užívání, je v souladu s povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí, stavební úřad vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby.
133. Z právě citovaného ustanovení vyplývá, že je stavební úřad před vydáním kolaudačního souhlasu povinen posoudit, zda je dokončená stavba v souladu „s *povolením stavby*“. Tím je v případě, kdy bylo podáno odvolání proti stavebnímu povolení, celek složený ze stavebního povolení a rozhodnutí o odvolání.
134. Opět zbývá zodpovědět otázku, jak nahlížet na situaci, kdy je proti rozhodnutí odvolacího orgánu podána žaloba, na základě ní soud toto rozhodnutí zruší a odvolací orgán vydá nové rozhodnutí o odvolání.
135. Soud má ve shodě s již uvedenými závěry za to, že v situaci, kdy bylo stavební povolení (tj. celek tvořený prvostupňovým rozhodnutím a rozhodnutím odvolacího orgánu) podkladem pro vydání kolaudačního souhlasu, avšak následně soud zrušil odvolací rozhodnutí a bylo vydáno nové rozhodnutí o odvolání, je nutno pohlížet na stavební povolení (resp. onen celek) jako na nové

konstituovaný správní akt. Kolaudační souhlas sice formálně zůstává samostatným rozhodnutím, ale materiálně byl vydán na základě dříve existujícího a dnes již neplatného celku.

136. Takový kolaudační souhlas pravomocně deklaruje, že je dokončená stavba v souladu se stavebním povolením ve spojení s původním rozhodnutím o odvolání. Z časového hlediska pak ke dni vydání původního rozhodnutí o odvolání. V žádném případě tedy nedeklaruje soulad nového celku složeného ze stavebního rozhodnutí a nového rozhodnutí o odvolání a z časového hlediska nedeklaruje soulad ke dni vydání nového rozhodnutí o odvolání. Je-li zde tedy nový celek, je nezbytné znovu posoudit soulad dokončené stavby „s *povolením stavby*” podle § 122 odst. 3 stavebního zákona, a teprve v případě splnění všech zákonných podmínek vydat kolaudační souhlas nový.

c)

137. Ač je v předmětném kolaudačním souhlasu uvedeno, že je vydáván ve vztahu ke stavbě „*provedené podle společného povolení ze dne 13. 8. 2021, č.j. UMO3/24816/21*”, s ohledem na podané odvolání proti tomuto rozhodnutí, deklaruje soulad stavby s celkem složeným ze společného povolení a rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 9. 2. 2022, č.j. MMP/046461/22. A to ke dni vydání tohoto rozhodnutí o odvolání. Nemůže tedy obstát ve vztahu k celku složenému ze společného povolení a nového rozhodnutí o odvolání Magistrátu města Plzně ze dne 19. 7. 2024. Nedeklaruje totiž soulad stavby s tímto celkem, a to ani ke dni vydání tohoto nového rozhodnutí o odvolání.

D.

138. Jde-li o tvrzení, že fakticky nedošlo novým rozhodnutím o odvolání ke změně společného povolení a zmínění „*změny stavby před jejím dokončením ze dne 13. 3. 2024*”, jakožto důvodů majících mít za následek, že předmětný kolaudační souhlas ob stojí i ve vztahu k novému celku složeného z společného souhlasu a rozhodnutí o odvolání Magistrátu města Plzně ze dne 19. 7. 2024, je nad rámec shora uvedených závěrů vhodné doplnit následující.
139. Územní rozhodnutí, stavební povolení, řízení o změně stavby před dokončením (§ 118 stavebního zákona), kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí jsou vzájemně podmíněné procesní akty, které na sebe navazují a předpokládají platnost a zákonnost předchozího kroku. Tato vzájemná podmíněnost se označuje pojmem subsumovatelnost či „*řetězení*“ jednotlivých správních aktů. Pokud by byl zrušen či pozbyl platnosti jeden z předchozích aktů (např. zrušení stavebního povolení pro nezákonnost), je tím zasažena legitimita navazujících úkonů (změna stavby před dokončením, kolaudační souhlas či kolaudace). Je-li tedy odstraněn některý z předchozích článků a následně vložen nový, je třeba na tento nový článek eventuálně navázat nové, na něj navazující články. Nelze k němu znovu přikládat původní články, které navazují na článek odstraněný. Zde na nový celek navazovat původní rozhodnutí o změně stavby před dokončením či kolaudační souhlas. Resp. se snažit odůvodnit existenci těchto správních aktů něčím, na co tyto články nenavazují.
140. V případě, kdy dojde ke zrušení stavebního povolení nebo rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení (viz. shora uvedené závěry o celku složeného ze stavebního povolení a rozhodnutí o odvolání), je nezbytné, v případě, kdy již byla stavba zcela nebo částečně postavena, vnímat existenci § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.
141. Podle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku nebo stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení.
142. Podle § 129 odst. 5 stavebního zákona u stavby podle odstavce 1 písm. e) vede stavební úřad opakované stavební řízení. Za žádost se pro tento účel považuje žádost nebo podání, k nimž bylo dle stavebního zákona vydáno následně zrušené rozhodnutí nebo opatření. V opakovaném stavebním řízení postupuje stavební úřad podle § 109 až 115; doplnění podkladů požaduje pouze

v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem následujícím po nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí. Nebude-li v opakovaném stavebním řízení stavba povolena, stavební úřad bez předchozího řízení rozhodnutím nařídí odstranění stavby.

143. Institut „*opakovaného stavebního řízení*“ byl zákonodárcem dodatečně vložen do § 129 stavebního zákona upravujícího nařízení odstranění stavby, terénních úprav a zařízení. Měl by proto být ve smyslu tohoto ustanovení i vykládán. „*Opakované stavební řízení*“ je svojí povahou shodné s řízením o dodatečné povolení stavby.
144. V předposlední a poslední větě § 129 odst. 3 stavebního zákona je uvedeno, že bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení. Bude-li předmětem dodatečného povolení dokončená stavba uvedená v § 119 odst. 1, může stavební úřad po ověření splnění podmínek podle § 122 odst. 3 na žádost stavebníka současně samostatným výrokem rozhodnout o povolení užívání stavby a případně stanovit podmínky pro její užívání. Z těchto ustanovení logicky vyplývá, že stavební úřad ke dni svého rozhodnutí posuzuje splnění všech zákonných podmínek pro povolení stavby, a to s ohledem na stav, ve kterém se nachází. Pokud je stavba již zcela provedena a splňuje všechny stanovené zákonné podmínky, může být současně vydán i kolaudační souhlas. Pouze tehdy, pokud stavba není zcela provedena nebo stavebník navrhne její úpravy, stavební úřad při splnění všech zákonných požadavků stanoví podmínky pro její dokončení. V takovém případě není možné vydat kolaudační souhlas současně s vydáním dodatečného povolení stavby. Bude tedy stejně tak jako u jakékoli jiné stavby vydán teprve po jejím dokončení.
145. Vztáhnou-li se tyto závěry na opakované stavební řízení, je nutné dospět k závěru, že rozhodnutí vydané v opakovaném řízení, je novým stavebním povolením (viz. shora uvedené závěry o celku složeného ze stavebního povolení a rozhodnutí o odvolání), a proti je nerozhodné, zda je či není fakticky stejné jako rozhodnutí předchozí. Po vydání rozhodnutí v opakovaném stavebním řízení je nezbytné znovu posoudit, zda je dokončená stavba v souladu se stavebním povolením, které je výsledkem opakovaného stavebního povolení, a to k okamžiku vydání nového kolaudačního souhlasu. Tedy k okamžiku zcela odlišnému od původního kolaudačního souhlasu.
146. Dále je nezbytné dospět k závěru, že původní rozhodnutí o povolení změn stavby před jejím dokončením pozbývá jakéhokoli smyslu, neboť stavba je v opakovaném stavebním řízení posuzována tak, jak byla realizována, tedy znovu, bez ohledu na existenci či neexistenci předchozího povolení změny stavby před jejím dokončením.

E.

147. S ohledem na shora uvedené závěry se soud nemohl zabývat věcným řešením námitek žalobců ohledně „*nesprávné bilance parkovacích a odstavných stání*“, neboť řešení této otázky nebylo nutné pro posouzení zákonnosti či nezákonnosti předmětného kolaudačního souhlasu.
148. Nedůvodnou pak soud shledal námitku žalobců o tom, že „*ve věci rozhoduje stále stejná úřední osoba*“, neboť tato skutečnost ani postup v řízení tradičně není důvodem podjatosti úřední osoby a ani jinak neprokazuje nezákonnost předmětného kolaudačního souhlasu.
149. Ze shora uvedených závěrů vyplývá také nedůvodnost námitek osob zúčastněných na řízení.

X.

Rozhodnutí soudu

150. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

XI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

151. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

XII.

Náklady řízení

152. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto jim soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu v celkové výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč) a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, když advokát (i) převzal a připravil zastoupení žalobců, (ii) podal jejich jménem žalobu a (iii) účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024, činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Advokát činil společné úkony při zastupování dvou osob, a proto mu náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Za 3 úkony právní služby při dvou žalobcích tak činí odměna advokáta částku ve výši 14 880 Kč (3 x 3 100 Kč x 0,8 x 2). Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024, má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za 3 úkony na částku ve výši 900 Kč (za společné úkony při zastupování více osob přísluší ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů, viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č.j. 2 AOs 1/2013-138, nebo ze dne 25. 6. 2014, č.j. 6 As 95/2014-13). Zástupce žalobců je společníkem společnosti MENČÍK AJGL ADVOKÁTI s.r.o., jejímž předmětem podnikání je výkon advokacie. Zástupce žalobců tudíž vykonává advokacii na účet jmenované společnosti (srov. § 15 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Jelikož je společnost MENČÍK AJGL ADVOKÁTI s.r.o. plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty zaokrouhleně činí 3 314 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí zaokrouhleně částku ve výši 25 094 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.
153. Soud žalobcům nepřiznal náhradu nákladů řízení za soudní poplatky za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 2 000 Kč (2 x 1 000 Kč), neboť žalobci nebyli s tímto návrhem úspěšní, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut (viz usnesení soudu ze dne 28. 6. 2024, č.j. 55 A 16/2024-124).
154. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. prosince 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu